

VĚSTNÍK

SOKOL

SYDNEY
AUSTRALIE.

Vysoké Tatry

Byt k pronájmu 2 ložnice 4 lidi.

Krásne Tatranské prostredí.
Možnost ubytování na krátkou
anebo delší dobu od ŘIJNA 2003.

Plně zařízena.

Blizší informace prosím volejte
Drahuše Cooper 0418 452 502
Maria Collaková Contact na Slovensku
421 903 206 263

DENTAL IMPLANTS

Missing Teeth?

Dental Implants may be the solution:

- You can talk, laugh and smile without worrying. Your new teeth will be fully anchored and feel just like your own teeth.
- Eat what you like without problems
- Recover your natural smile
- A safe and reliable treatment method
- There is no need to file down adjacent teeth

Dr. J. Mader, Suite 106, "Piccadilly"
222 Pitt Street, Sydney, 2000
Phone: 9264 5210

Our Treatment Solutions

Single Teeth

Multiple Teeth

Dentures

Whether you are missing a single tooth or a complete jaw, we will have a solution to meet your needs. Implants have a totally natural appearance and feel just like your real teeth. Please visit

Z pera starosty.

Uběhly nám další dva měsíce sokolského života, které jsme věnovali nejenom pravidelnému sportování, ale hlavně úklidu, údržbě a přípravě dalších a pravděpodobně největších akcí letošního roku. Na srpen připravujeme vždy oblíbené „Vepřové hody“ a v září si chceme připomenout a oslavit příchod jedné z největších emigračních vln Čechů a Slováků, která sem přišla. Domnívám se, že tato skupina lidí je momentálně nejvíce zastoupena v naší dnešní Česko-slovenské komunitě, která žije zde v Sydney. Tomuto setkání věnujeme velkou pozornost a proto jsme dokonce na tento večer zajistili hudební skupinu „**Zpívající bunkry**“, která se po úspěšných zájezdech po Austrálii poprvé představí Sydneyskému publiku. K lepší organizaci těchto večerů nám samozřejmě pomůže včasné rezervování míst a večerů. Vám všem, kteří se chystáte přijít do Sokola přeji příjemnou zábavu **Nazdar !**

Jaroslav Krejčík

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Těžký je úděl pokladníka. Například já bych strašně moc rád napsal něco žertovného, jako píše můj kamarád Bořek Šindler. Ale jak se může žertovat o tom, že máme malé návštěvy na zábavách, nebo že nám chátrá budova, vyžadující velká vydání, nebo dokonce o tom, že nám členové a členky dluží na příspěvcích \$2840, a že ze 493. příjemců Věstníku jen 241 uznalo za vhodné přispět jakoukoli částkou za posledních 14 měsíců ? Jak jsem v předešlém vydání komentoval, máme bohudíky také dárce štedré, ale jak něco vymáčkout z těch neštedrých ? Tak prosím, otevřete své portmonky (pozor na moly !) a dejte mi možnost napsat příště aspoň něco hezkého, když už ne žertovného.

Děkujeme za zde uvedené dary na Věstník a údržbu Národního Sokolského Domu, které došly meti 25.4.03 a 30.6.03 :

Anonymně M C	20	Hrdina J	30	Plešek M	30
Anonymně P K	30	Jeřábek J	20	Polanský J	43
Binner M	10	Kašpárkovi	50	Polláková L	10
Dobrovský G a M	20	Kertesz L a V	20	Porvazník H	20
Friml D	10	Kolár I	50	Procházka J a J	50
Háberová Z	10	Krauss J	80	Rich J	10
Hendrich J	20	Lang K	20	Siegl D	20
Herman P	10	Muller J	30	Stevens D a L	35
Hildebrand J	20	Newman M	30	Trlifaj J	25
Hluboček J a J	40	O Rourke H	10	Vnenk L	20

Znovu prosím, aby všechny platby byly vystaveny na „Sokol Sydney“ s uvedením na jaký účel jsou míněny, se zpáteční adresou a zaslány JEN na jednu adresu :

M.Moravec PO Box 19 CROYDON PARK NSW 2133.

Příklady vydání za posledních 7 měsíců (pro obměkčení srdcí !) :

Pojištění : \$13.237

Věstník : Každě dva měsíce vydání za přípravu k tisku (redakční rada pracuje bezplatně), tisk, papír a poštovné je kolem \$1.600. Plus spousta práce mnoha dalších dobrovolníků.

Opravy a zařízení. Celkem \$3.621. A opět hodně práce vykonané dobrovolníky.

Nová zařízení. Sound system \$5.000. Restaurant - rolety \$9.800. klimatisace \$9.778.

Ti z vás, kteří jste již dlouho v sokolovně nebyli, přijďte se přesvědčit o zlepšení, navštívit naši novou restauraci vedenou známým šéfkuchařem Honzou Sedlákem, který vám připraví výborné jídlo za rozumné ceny, na příklad svíčkovou (ohodnocenou novináři jako nejlepší v Sydney), vepřovou pečení, uzené maso, pečenou kachnu atd.

A kdo by chtěl přiložit ruce nebo mozek k dílu je vítán, stále je co dělat.

M.Moravec

- **Měsíčník ČOS „Sokol“** ve svém pátém čísle uvedl zajímavý přehled sokolských časopisů ze světa,
- které docházejí do jeho redakce :

Sokol de Paris (vydává Sokol Paříž)	Kanadský Sokol (vydává Sokol Canada)
Sokol Times (vyd. Slovenský Sokol USA)	American Sokol (vyd. Americká obec sokolská)
Besídka sokolská (vyd. Dělnický amer. Sokol)	Newsletter (vyd. Sokol Greater Cleveland)
Věstník (vyd. Sokol Sydney, Austrálie)	VZLET (vydává Sokol na Slovensku)
SOKOL (vyd. Sokolská zveza Slovenie)	SOKOLSKÉ LISTY (vydává Serbski Sokol v Lužici, SRN)

PRZEGLAD SOKOL I (vydává Towarzystwo gymnasticzne Sokol Krakow)
SOKÓL POMORSKI (vydává Związek towarzystw gymnastycznych w Polsce)
Zvěstník (vydává Sokol Mnichov, NSR) **NAZDAR** (vydává Sokol Vídeň X.)
Župní zprávy (vydává Sokolská župa švýcarská)

Měsíčník „Sokol“ dále uvádí zahraniční časopisy se sokolským zpravodajstvím :

Kanadské listy (vydává M. Janeček, Mississauga, Ontario, Canada)
Americké listy (vydává Typriats Company, New York)
Vídeňské svobodné listy (vydává Menšinová rada v Rakousku)
Česká a slovenská Vídeň dnes (vydává Školský spolek Komenský)
KLUB – měsíčník Čechů a Slováků v Rakousku
ZPRAVODAJ (vydává Svaz spolků Čechů a Slováků ve Švýcarsku)
Česko – lužický věstník (vydává Spolek česko-lužický)

V seznamu postrádáme měsíčník melbournských Sokolů „**KVART**“, snad ho nepošílají do redakce Sokola v Praze. Je to škoda, melbournský Kvart je velmi dobrý a zajímavý časopis.

25TÉHO SRPNA BLAHOPŘEJEME SESŘE **JARMILE DRESSLEROVÉ** K JEJÍM NAROZENINÁM **HODNĚ ZDRAVÍ A MNOHO DALŠÍCH LET.**

R.V.

V pondělí 16. června 2003 zesnula v Sydney po těžké nemoci paní

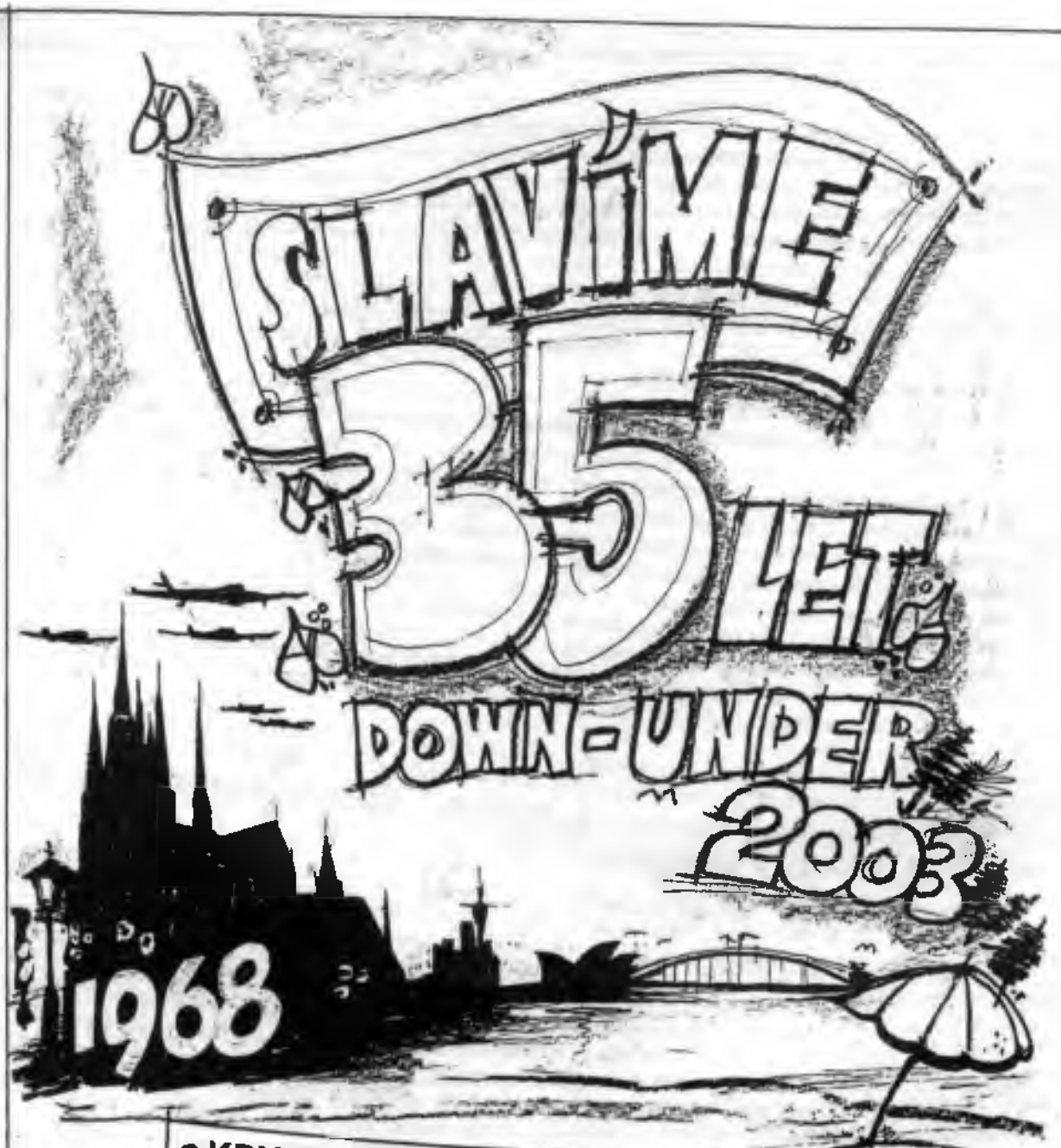
Jiřina Zahradníčková, rozená Pantofličková. Byla dcerou známého vynálezce, majitele patentů a později generálního ředitele Škodových závodů. Narodila se v Plzni v roce 1920. V mládí úspěšně sportovala, jezdila na motocyklu a byla československou reprezentantkou v lyžování. Po únorovém komunistickém puči byla zatčena a prožila 6 let svého mládí ve věznici v Pardubicích. Sydneyští krajané a přátelé se rozloučili s touto statečnou ženou v úterý 24. června.

Naše věrná čtenářka, sestra Jarmila Dresslerová dostala z Plzně dopis, z kterého citujeme :

„Ráda bych touto cestou poděkovala Vám i ostatním Čechům v Austrálii, kteří si na tetu vzpomněli a též sokolům v Sydney, o kterých tetu vždy tak pěkně hovořila. Všem jim prosím vyřídíte naše poděkování, zvláště přátelům ze Sokola, o kterých vždy mluvila s obdivem, jak po generace udržují kontakt se starou vlastí a sokolskou tradicí.“

Kamila Kořánová, neteř paní Jiřiny Zahradníčkové

Před několika týdny se s tímto slzavým údolím rozloučil mistr **Pavel Bucek**, akademický malíř. Akademičtí malíři se mezi exulanty nevyskytují často. On se však vyskytl mezi osmašedesátníky. Přijít do Austrálie jako akademický malíř je samo o sobě nešťastným losem, je-li však takový umělec dokonce ještě surrealistou je neštěstí dovršeno. Mistr Bucek se potkal s neuznáním a před několika léty přestal tvořit. Ztratil také chuť k dalšímu žití a nakonec ho zdolala zákeřná nemoc. Mezi lidmi se často neobjevoval, ale občas zašel do Československého Country Clubu. K truchlícím patří i jeho nevlastní syn, Jan Sedlák.

● **KDY ?** : Saturday, 13.9.03 from 7.00 pm to

● **KDE ?** : SOKOL SYDNEY

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, Ph. 9452 5617

● **CO ?** : Live music, Dance, Fun, Memories,
Excellent food and drinks, Tombola, See someone you
have not seen since you arrived 35 years ago !!!

And more It's going to be **BIG ! Don't miss IT !!!**

● **BOOK** this DATE in your SOCIAL CALENDAR and watch this
SPACE in the next issue for more DETAILS and INFORMATION

1968 - 2003

Na této zábavě v sokolovně se nám představí česká hudební skupina z Brisbane - Zpívající Bunkry. Vystupovali již také s velkým úspěchem v Melbourne a v Adelaide. Jsou to amatéři, umějí však dobře pobavit a vystupují zdarma, pro svoji vlastní radost i pro radost i poslech účastníků. Jejich repertoár se skládá ze známých písní k tanci i k poslechu a jejich vystoupení by mělo být překvapením. - Nové vedení Sokola se snaží navázat na nálady z dřívějšího, kdy bývalo při sokolských zábavách veselo a hlučno. Budete mít možnost na této zářijové zábavě se do oněch slavných časů vrátit, sejít se s přáteli a známými, které jste už třeba velmi dlouho neviděli a popovídat si s nimi. Skupině Bunkry hradí Sokol v Sydney veškeré výdaje s letenkami a pevně doufáme, že plně podpoříte naši snahu svojí návštěvou a pochopením. Doufáme, že budete spokojeni.

Vaše spokojenost by měla být dovršena bohatým výběrem českých i slovenských jídel v restauraci Sokola pod vedením JANA SEDLÁKA. Všichni jsou vítáni. Těšíme se na shledanou v Sokole 13.září večer!

P.B.

JAK N Á Š S O K O L P Ř I V Í T A L O S M A Š E D E S Á T N Í K Y.

Tohle že jsou ti ubozí utečenci zpod pásů sovětských tanků ? Tohle že jsou ti zazobaní emigranti a zachránci demokracie, naše vzory ? Pozorovali jsme se navzájem a nechtěli věřit svým v podstatě československým leč zřejmě již dvacetiletým odloučením odcizeným očím. Kdo nás to takhle nabulíkoval ? Spíme či bdíme ?

Jakoby se to odehrálo teprve včera, tak jasně to vidím. To se tenkrát ještě cvičovalo v té školní tělocvičně vedle sydneyjského mostu, vedle hvězdárny. Mezi léty 1965-1968 byl zde v Sydney o cvičení v Sokole veliký zájem. Cvičovalo se podle starých sokolských pravidel republikánských. Nejprve se pochodovalo - řízně, pod bdělým zrakem bratrů Mařika, Mesteka, Křepely, Mikla a dalších udržovatelů Tyrsových zásad - kolem tělocvičny a zpívalo se až se hory zelenaly. Člověk celý týden pracoval a těšil se, že se v pátek večer pobaví mezi našinci, a že si zazpívá česky. Zpívalo se s vervou a bylo to pro nás všechny osvěžení i relaxace mezi "svými". Pak, po tom pochodování, cvičily děti - žáci - a po nich dorostenci a dorostenky a nakonec muži a ženy. Cvičovalo několik desítek sokolů a tělocvična bývala nabitá, cvičenci i diváky. Pode mlejnem, nade mlejnem. Pátek co pátek.

Pak přišel rok osmašedesátý, nejdříve Dubčekova revoluce, ono Pražské jaro a konečně srpnová invaze Sovětů. My zde jsme se na události doma dívali s velkou dávkou skepse, ale celkem jsme drželi Dubčekovcům palce, všechny čtyři palce. V srpnu pak počínali lidé utíkat za hranice, ale oni vlastně začali utíkat už před jednadvacátým srpnem. Konečně se proslechlo, že začínají přilétat první Čechoslováci, hlavně z Rakouska. Zdejší Češi chodívali na letiště - ještě na to staré a malinké. My osmačtyřicátníci jsme v naprosté většině přijížděli na lodích po dlouhém pobytu v evropských lágrech, hlavně v amerických táborech v Německu. Osmašedesátníci to měli rychlejší. Jeden týden přišli do lágru v Rakousku či v Německu a za pár krátkých týdnů už přistávali na letišti v Sydney. Ve všem komfortu, jak se nám zdálo. Ta první várka byla slavnostně na Mascotu přivítána ministerstvem přistěhovalectví, v zastoupení mladinké Alenky Mestekové, která tehdy na onom ministerstvu působila, a sklídila obrovský potlesk.

Českoslovenští uprchlíci byli australskými úřady přidělováni do různých ubytoven v Sydney a okolí. Ani Australané ani my - tedy my Češi - jsme tehdy nerozlišovali mezi Slováky a Čechy. Naši lidé počali docházet do těch přistěhovaleckých ubytoven - pamatuji, že například Eva Záhorská, nyní Čermáková byla ubytována v Dulwich Hillu ve vile "Orana" - a přinášeli jsme nově příchozím různé svršky a části oděvu. Našinci většinou kdysi utíkali přes kopečky jen s malými ranečky s tím nejnútnejším a měli jsme tedy zato, že každý kus staršího oděvu přijde těm novým vhod. Brzy jsme však zpozorovali, že ti noví sice to osácení od nás berou, ale potom je odhazují do smetí - oni totiž odcházeli z domova se vši parádou, s velkými kufry - a že o naši dobře míněnou dobročinnost nestojí. Kromě toho měli o publicitu postaráno - sovětská invaze zde zapůsobila a nové příchozím byly po menších průtazích uznávány československé diplomy studijní i vůbec kvalifikační. My starší jsme také brzy vysondovali, že mezi těmi novými je značný počet lidí, kteří utekli spíše před Dubčekem a že to byli režimisté poúnorovi a ne poínvasní demokraté. Pojali jsme tedy časem k těm nově příchozím jistou nedůvěru.

Někomu brzy napadlo pozvat ty osmašedesátníky do tehdejší provizorní sokolovny. Dovezli jsme je soukromými auty a dokonce i najatými autobusy. Takže se jeden pátek mezi námi objevilo několik desítek těch nově příchozích. Zírali jsme jeden na druhého a na obou stranách se zračilo překvapení. Mezi nimi sice byli také starší sokolové, kteří ještě pamatovali sokolování za republiky, tedy za první republiky, ale většinou to byli mladší lidé již odchováni spartakiádami a o Sokole neměli vlastně ani ponětí. Dívali se na nás jako na relikvie z dávných dob a pochodování kolem tělocvičny pokládali za grotesku z minulého století. Došlo, docházelo, k vzájemnému rozčarování. My jsme je pokládali, zcela mylně, za chudáčky uprchlíky a oni nás za blouznivce z dávno zašlých dob obrozenství. Potřebovali nás jako tlumočníky, ale jinak nám naznačovali, že se bez nás dovedou dobře obejít a že to pochodování kolem tělocvičny pro ně už vůbec nepřipadá v úvahu. Anebo nějaká prostná a dávno zapomenuté sokolské povely že jsou malichernostmi. Ti mladší mezi nimi už pak vůbec nechápali náš entusiasmus vůči české věci a národu, oni byli vychováni v nedůvěře ke všemu a ke všem a tak zvaná láska k národu se jim většinou zdála směšným zpátečnictvím.

Oboustranné se dělaly hrubé chyby. Oni většinou nechápali náš zájem o ně a my jsme nepochopili, že život se doma nezastavil. Mezi námi bylo ovšem také nemálo pásků konipásků, kteří počali využívat jejich neznalost poměrů a docházelo ku zneužívání, zejména v poskytování "zaměstnání", kdy se starousedlíci snažili ty nové finančně vykořisťovat. Starší pánové pásli po mladých hospodyních. Mladé hospodyně naopak využívaly svým osobitým způsobem náklonnost starších a opuštěných pánů podle novočeskoslovenských směrnic. Starousedlíci opět počali prohlašovat, že ti noví sice zaměstnání třeba i přijmou, že ale nedovedou a nechtějí "makat", jsouce zvyklí na balamutění všeho druhu, a že jsou nezodpovědní v každém směru. Nu, trvalo hezkých pár let než se to nakonec vystříbilo...Ale nezapomenu na ty poděšené, ne-li výsměšné pohledy těch autobusy přivezených na to naše pochodování, a na nechápavé pohledy pochodujících, kteří si pomalu uvědomovali, že ti dovezení z nich mají hec.

Vraťme se ale k věcem sokolským. Od návštěv cvičení odpadli především téměř všichni Slováci - také po hrozbách ze strany zdejších Hlinkovců - až na skrovné vyjimky, jako byla například sestra Čermáková-Záhorská, až dodnes věrná Sokolka a pracovnice. Odpadli také skoro všichni Nesokolové a bohužel zato patří odpovědnost také nám "starým". Nedovedli jsme se vmyslit do mentality těch nových. Mezi nově příchozími, zejména mezi mladými ženami bylo také několik naslovo vzatých gymnastek a učitelek, eminentně vyškolených cvičenek a učitelek tělocvičny, jejichž výbornost sydneyjský Sokol dlouho nedovedl ocenit. Mnohé z nich nicméně vytrvaly a časem se staly přece jen zasloužilými sokolkami naší jednoty - například právě sestra Záhorská, sestra Mašková, sestra Vávrová později Austerová, sestra Holická a další a další včetně sestry Austerové starší, která do Sokola přišla jako vynikající československá gymnastka, a která jako první zahájila provádění moderní ženské gymnastiky. Jeden z nově příchozích, Karel Jeníček, se nakonec stal i starostou sydneyjského Sokola. On i jeho neúnavná choť Alena i obě jejich vzorné děti Kája a Alenka pracovali pro Sokol od první chvíle a byli také horlivými pracovníky při budování nové sokolovny. Dnes si lze již těžko představit Sokol bez všech těchto obětavých členů. A jeden z těch nových, tehdy ještě mladý hoch, Kurt Kilián se dokonce přiznal do zdejší sokolské rodiny Maříků a po léta byl náčelníkem. Již zmíněná sestra Mašková po léta působí jako náčelnice.

Z té počáteční vzájemné nedůvěry se vyvinula vzájemná spolupráce a dnes si našinec nedovede představit sydneyjský Sokol bez osmašedesátníků. Kdybychom byli bývali již zpočátku uznali výborné kvality těch nově příchozích gymnastů, mohlo dojít k omlazení a vylepšení Sokola hned po jejich příchodu. Dnes je ovšem sokolování dílem všech společně a bývalé šarvátky a nedůvěřivost už jsou věcí dávné minulosti. Nedivil bych se však, kdybychom se dnes všichni zamýšleli nad tím, proč se tehdy s takovým elánem pochodovalo a společně zpívalo, a proč se dnes už ani nepochoduje ani nezpívá.... Nad tím bychom se dnes měli zamýšlet už všichni bez rozdílu.

B.Š.

Několik dobrých zpráv ze staré vlasti -

Evropští památkáři udělují každoročně cenu **Europa nostra** za nejlepší příklady rekonstrukcí památkových objektů. Letos bylo nominováno přes 300 dokončených projektů z nichž bylo celkem odměněno 38. Dvě ceny Europa nostra putovaly do České republiky. První do Prahy za adaptaci Valdštejnského paláce pro sněmovnu a druhá do Českého Krumlova za rekonstrukci barokního divadla v Krumlovském zámku. UNESCO zařadilo do svého seznamu, už jako dvanácté místo v České republice, historické jádro Třebíče, část židovské čtvrti se synagogou a hřbitovem a také chrám sv. Petra a Pavla.

Dopisy Čtenářů

Brother Tony Prescott should be congratulated for his useful suggestions made in his article "Dobrý den" published in the last number of Věstník. Of course, Sokol does need rejuvenation. His idea that - perhaps together with the other neighbouring clubs - a transport of guests could be organised and facilitated deserves careful consideration. Unless Sokol receives more publicity it is almost certainly bound to undergo further recess. We should be thankful for his very helpful "prompting" and let us hope that the new cast of leaders will pay well deserved attention to his ideas.

engl-

Že má Věstník čtenáře i ve Victorii vyplývá z dopisu jednoho z nich, z něhož vyjímáme :

"...V tom vašem posledním výtisku "Věstníku" našel jsem jako obvykle pár výborných článků, ku kterým bych rád přispěl tímto komentářem. Ten článek co napsal Jiří Breber v USA - jest skvělý a škoda, že není někdo v Sydney, kdo by to přeložil do správné angličtiny, aby ta levicová chamraď měla co číst.... Ohromně se mně také líbil ten překlad "Máje" od Hugh Hamiltona McGoverna. To vypadá na Angličana či Američana, ale ten jeho překlad jest jeden z nejlepších, jaký jsem kdy viděl a četl. Překládati básně české do angličtiny jest věc mimořádně obtížná, poněvadž dle mého názoru naše řeč jest bohatší na krásné lyrické výrazy, které jiné jazyky nemají...Čeština by měla býti kategoricky jazykem učenců a vědátorů, poněvadž v žádném jiném jazyku se nikdo nemůže tak přesně vyjádřit a něco vyslovit jako v češtině. Nevýhoda jest, že náš pravopis by byl pro cizince velmi těžký a já znal jenom velmi málo lidí, kteří se jakž-takž naučili česky mluvit a jsem přesvědčen, že mi dáte zapravdu... Příloha : šek."

M.Binner, Balaclava, Victoria

Na redaktorku Českého dialogu, pani Evu Strižovskou se obrátil pan Šléha z Ostravy, který by rád pozdravil svého spolužáka ze školy, který se jmenuje **Jiří Mihalíček** a odjel do Austrálie v roce 1980. Neznáte ho někdo? Pokud ho někdo z čtenářů zná a ví jeho adresu nebo telefon či e-mail, sdělte nám to prosím, do redakce Věstníku, nebo na adresu Sokola Sydney. Děkujeme !

Byt v centru Prahy k pronájmu.

Tento byt je vhodný pro 1 až 4 osoby, je prostorný (skoro 100 metrů čtverečních), kompletně zrenovovaný a moderně zařízený v absolutním centru Prahy (2 minuty pěšky od Václavského náměstí). Nájemné je od 25 AUD na osobu na noc (minimum 4 noci). Čisté povlečení a ručníky jsou dodány v ceně. Prosím volejte na číslo 02 9816 2026 pro bližší informace a booking.

MASSAGE

RICHARD KENDE PONÚKÁ SWEDISH, REMEDIAL, SPORT, SHIATSU AND RELAXATION MASSAGE V POHODLÍ VAŠHO DOMU ALEBO V NAŠOM SALÓNE.

UNIKNITE ZO SVOJHO PRACOVNÉHO KOLOBEHU A DOPRAJTE SI ČAS SAMI NA SEBA.

VAŠA SPOKOJNOSŤ JE ZARUČENA !

Call Richard for an appointment mobile 0414 41 20 81,
phone {02} 9686 8772.

JAN JELÍNEK

Ovšemže ho všichni velice dobře znáte, i když se pohybuje kolem vás s jakousi neokázalou nevtíravostí gentlemana. Je sice pravda, že se náš Sokol hemží nejen ztepilými laňkami, leč i Jelínky, ale tohoto Jelínka nemůžete nepoznat. Však je to dnes také postava eminentně důležitá : v jistém smyslu je pánem nad našimi hrdly. Má totiž v kapse jemu osobně soudně udělenou alkoholovou licenci a bez jeho souhlasu by zůstávala sokolská hrdla vyprahlá. On a nikdo jiný nemá právo zásobovat nás Plzeňským, Becherovkou, Kozlem a jinými opojnými moky. Ve střízlivé ovšem míře. Většinou vystupuje po boku sestry Maškové a co neprodá ona, to vám prodá on, zachce-li se mu. Pod jeho klidnou tváří se skrývá nejedno hluboké životní tajemství a jeho život by se dal nazvat životem dobrodruha. Dobrodruha proti své vůli, lépe řečeno. Však poslechněte.

Bratr Jenda Jelínek se narodil v roce 1924 v Užhorodě, tehdy hlavním městě Podkarpatské Rusi, nejvýchodnější částí předválečného Československa. Protože jeho rodiče byli Češi - otec ruský legionář - byli Jelínkovi z Podkarpatské Rusi vyhnáni po vpádu Maďarů v roce 1939 a odešli do Protektorátu, do Brna. Jako příslušník čtyřadvacátého ročníku musel pak Jenda v roce 1943 do Říše, kde se až do roku pětadvacátého zabýval jako příslušník Luftschutzpolizei velice čistou prací, a to v oblasti Remscheid-Sollingen-Bochum. Vyhrabával po náletech z trosk domů mrtvá těla a bral jim otisky prstů, všech deseti, ustríhával kusy oděvu a odevzdával tyto poklady akurátním Němcům. Pouze nějaké dva roky. Před postupující americkou armádou pak byl deportován zpět do Brna, kde v oné čistounké práci pokračoval.

Po osvobození se stal úředníkem v jedné pražské pojišťovně a v sedmačtyřicátém roce nastoupil vojenskou službu v československé armádě. O rok později, a to hned v únoru, uprchl do americké zóny v Regensburgu a odtud po několika dnech odešel do Hamburku. Odtud se pak nakrátko opět vrátil do Regensburgu a posléze ho vedla cesta utečence do Belgie. Tam se stal - nelekejte se - cirkusákem a s českým kamarádem a jeho maďarskou cikánskou společnicí obsluhoval krokodýly, opičky a hady. Nikoli alkoholem. Což bylo bezpečnější než dřívější bohulibá činnost v Sollingenu a okolí. Pak nakrátko do Dánska a odtud do Anglie. Tam počali všichni tři přátelé působit va Varieté města Newcastleu. Maďarská cikánka provozovala na jevišti břišní tance a Jenda ji na jeviště dopravoval hady, opičky a aligátory, své staré známé z Belgie. V roce 1950 si pak zajel zpět do Belgie a odtud nakonec lodí do Austrálie, kde skončil, respektive začal, v táboře Greta u Maitlandu. Pak přišla práce - kuchařina - v sydneyjském hotelu Metropol, úplný to ráj, a počase si podnikavý Jan zakoupil milkbar na Bondi Road poblíže Bondi. Ten později výhodně prodal.. Dalo by se pokračovat v popisování Jendovy odyssey dál a dál, leč Věstník takovou délku, šířku a hloubku nedovoluje.

A Sokol ? Bratr Jenda Jelínek byl mezi prvními cvičenci v tělocvičně YMCY v Sydney, prvním útočištěm Sokola, hned v letech 1950-51. Dlouhá léta, prý asi patnáct let, pracoval v Sokole jako matrikář a později asi pět let jako jednatel, až do dubna tohoto roku. V dubnovém honu na Jelínky jeho jednatelování skončilo a dnes ho najdete už jen po onom již zmíněném lадném boku ztepilé sestry Maškové v sokolské kapliče konsumentů alkoholu. Jako usměvavého a nikdy se nerozčilujícího klidáčka, vždy ochotného nalévat, dolévat a pomáhat všem. Bývalo ho také vidět mezi těmi nejexotičtějšími maskami na šibřinkách a snad by vám ani nenapadlo, že pod maskou jeho vyrovnaného klidu se skrývá železná vůle přežívat, pomáhat a rozsévat dobro všude kolem sebe.

Jan Jelínek se nikdy nikomu nevemlouvá a nevnučuje. Před několika léty mu na věčnost odešla jeho věrná novozélandská manželka. Avšak ani ji, ani Jendovy dva nyní už dospělé syny jsme v sokolovně často nevidávali. Jenda si nikdy nikomu na nic nestěžuje, nefňuká, nežehrá, nehubuje - jen pomáhá tam, kde je zapotřebí pomáhat. Takže i tento další náš sokolský Jelínek si zasluhuje bohatou pochvalu a uznání nás všech. Je to devětasedmdesátiletý hoch mladistvého vzezření a přejeme mu požehnání do mnoha dalších let. Sobě a Sokolu přejeme, aby mezi námi v plodné činnosti vydržel ještě alespoň - alespoň ! - do té své devadesátky. Jeho pestrou a dobrodružnou minulost z Jendova klidného chování nevyčtete. Bedliví pozorovatelé však zaznamenávají, že Jendovo klidné očko neponechává nepovšimnuty vnady sokolských lanek, a právě tento jeho cit pro půvaby okolí by mu měl napomoci k dlouhodobé ještě aktivitě neúnavného sokolského pracanta.

Redakce Věstníku

KINO PONREPO – SOKOL SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v 15.00 hodin v letní a v 14.00 hodin v zimní sezoně.

Neděle 17/8/2003 v 14.00 hodin:

REBELOVÉ

Písničkový retrofilm z let šedesátých. V půvabném výtvarném stylu atmosféry konce šedesátých let vypráví film zejména o jedné velké lásce, které však dějiny nebyly zrovna nakloněny.

Námět a scénář Filip Renč a Zdeněk Zelenka.

Hrají Zuzana Norisová, Jan Révai, Betka Stanková, Jaromír Nosek, Lubo Kostelný, Anna Veselá, Jiřina Bohdalová a další.

Režie Věra Chytilová.

Neděle 21/9/2003 v 14.00 hodin:

OBCHOD NA KORZE

Děj na podkladě skutečné události se odehrává v malém slovenském městě na konci druhé světové války. Tragikomický příběh staré židovské obchodnice a jejího nepovedeného „arizátora“ truhláře Brtka, slušného člověka, z něhož poměry nakonec udělaly něco, čím nikdy nechtěl být. Film získal „Oskar“ za nejlepší zahraniční film r.1966.

Hrají Ida Kaminská, Jozef Króner. Režie Ján Kadár, Elmar Klos.

Neděle 19/10/2003 v 14.00 hodin (dvojprogram):

NOC NA KARLŠTEJNĚ

Rozmarný filmový muzikál režiséra Zdeňka Podskalského podle stejnojmenné divadelní hry Jaroslava Vrchlického.

Hrají Vlastimil Brodský, Jana Brejchová, Karel Höger, Jaroslav Marvan, Miloš Kopecký, Waldemar Matuška.

TĚŽKÝ ŽIVOT DOBRODRUHA

Komedie režiséra Martina Friče. Dobrodružství spisovatele kriminálních románů ve světě opravdového zločinu.

Hrají Otomar Korbelář, Ladislav Pešek, Adina Mandlová. Hudba Eman Fiala. Zpívá R.A.Dvorský a Lišáci.

Neděle 16/11/2003 v 15.00 hodin (povšimněte si změny začátku představení):

PRINCEZNA ZE MLEJNA

Česká klasická pohádka pro diváky všech generací, plná lásky, kouzel a písniček.

Režie Zdeněk Troška. Hrají Radek Valenta, Andrea Černá, Yveta Blanarovičová, Jakub Zindulka, Alois Švehlík a další.

**Kino Ponrepo bude mít prázdniny od prosince do ledna.
TĚŠÍME SE NA SHLEDANOU V ÚNORU 2004.**

Vás srdečně zve
v Sobotu 30.srpna 2003
na

VEPŘOVÉ HODY

v Sokolském Národním Domě

Začátek ve 20:00

K tanci a poslechu
hraje oblíbená skupina

Vstupné \$12

Důchodci a studenti: \$5

Večeře: \$15

(Večeře se podává od 18:00)

DULEŽITÉ! Pro zajištění nákupu
je nutné podat objednávky jaternic,
jelit, tlačanky a domácího uzeného
14 dní před zábavou (do 18.srpna).

Bližší informace najdete v sokolském Věstníku
nebo na webových stránkách www.sokolsydney.com

Rezervace: Jarda Krejčík - tel: 9807 4008 - po 18.00 hod. večer
Petr Brčák - tel: 9988 4887 - po 18.00 hod. večer
Honza Sedlák - mobile: 0418 648 644
Sokol Sydney - tel: 02/9452 5617

Prosíme o včasné rezervace vstupenek, večeří a zákusků!

Vepřové hody v Sokole v sobotu 30.8.2003

Jako každoročně, očekáváme i letos úspěšné vepřové hody, s chutnými a žaludkům příznivými dobrotami. Kdo přijde, uvidí. Abychom vás mohli náležitě uspokojit, potřebujeme vaši včasnou objednávku hodových specialit jako jaternic, tlačanky, jelítek, huspeniny, uzeného atd.

Je také velmi důležité rezervovat si večeři. Prosíme vás proto, volejte nejpozději do 18.srpna a objednejte si své oblíbené speciality, aby pro vás mohly být řádně připraveny a zabaleny, abyste se nedočkali zklamání. To se také týká objednávek na večeři - prosíme nejpozději do 25.srpna. Rozhodně bychom si nepřáli, abyste snad odcházeli neuspokojeni a třeba i s prázdným nebo poloprázdným žaludkem.

Všechny objednávky budou pod přísným dohledem Jana Sedláka - a to samo by mělo být zárukou, že zklamání nebudete. Pokud byste užili plodů kuchyně a výčepu přes míru, budete mít příležitost vytancovat se při dobré hudbě. Nezapomeňte si také včas objednat v Dolním Bufetu sladkosti a zákusky - věnečky, laskonky, špičky, punčové řezy a jiné dobroty. P.B.

TĚŠÍME SE NA SHLEDANOU TŘICÁTÉHO SRPNA

.....
NABÍZÍME:

Minitheatre a Eva Sitta zve všechny české firmy, které usilují o propagaci svých produktů v Austrálii, aby využily naší nabídky a zakoupily si místo v připravovaném programu komedie českého autora Petra Zelenky **Příběhy obyčejného šílenství**.

Za pouhých \$ 50 dolarů bude logo vaší firmy na ¼ stránky našeho programu. Uzávěrka 10. srpna. Nezapomeňte, že tak podpoříte své umělce a přispějete k vytváření kultury Austrálie.

Naši produkci můžete podpořit i jako soukromá osoba.

Volejte Minitheatre tel: 9365 3371

ČEŠSTVÍ A NÁŠ VSTUP DO EVROPSKÉ UNIE

Výňatek z proslovu předneseného 11.ledna 2003 v libeňské sokolovně v Praze na civičtelsko-vzdělávacím semináři sestrou ZOROU DVOŘÁKOVOU. Otiskujeme tuto stať s vědomím, že se nepotká se souhlasem všech čtenářů. Přinášíme ji jako zajímavý pohled - jeden z možných pohledů - na moderní českou historii. Jsou ovšem možné i pohledy jiné.

Název tématu Češství a náš vstup do EU by také mohl znít České vlastenectví a náš vstup do EU. Protože však v devadesátých letech minulého století někteří naši publicisté kolem pojmu vlastenectví kroužili, a ještě stále krouží, jako kolem něčeho problematického, směšného, ba téměř závadného, pojem vlastenectví se začal vytrácet z našeho slovníku, a co víc, jakoby se začal vytrácet z našeho myšlení, cítění, z našeho života. Objevily se sebemrškačské kritiky a sebemrškačské hodnocení téměř všeho, co vytvářelo českou minulost, české dějiny v 19. a 20. století...

Češstvím rozumíme české národní uvědomění, případně český národní ráz. Vlastenectvím rozumíme lásku k vlasti, k národu, která se projevuje ve smýšlení a v jednání. Když tyto dva pojmy položíme vedle sebe, jasně se ukáže, v čem je mezi nimi rozdíl. České národní uvědomění - češství - se opírá o rozum. České vlastenectví vychází z citu. Harmonický člověk je zpravidla takový, jehož rozum a cit jsou v rovnováze. Šťastným losem jakéhokoliv národa je, když ve svém myšlení a jednání má v rovnováze obě tyto složky.

V souvislosti s tím bych ráda upozornila na jedno nebezpečí a dokreslila je výrokem Jaroslava Vrchlického o Janu Nerudovi: „Neruda měl to právě vlastenectví a ne vlastenčení.“ A právě vlastenčení je třeba se uvarovat. Citová stránka vlastenectví nesmí překrýt rozum, nesmí zasunout do pozadí soudnost. Jinak je z toho přemrštěné vlastenectví - vlastenčení. Sama raději používám termín češství - české uvědomění.

Položme si nyní otázku : Co s češstvím při našem vstupu do EU ? Odpovídám : býti Čechy, to jest projevovat svoje české národní uvědomění, ochraňovat a kultivovat území, které je nám domovem. Pohlížet na sebe soudně, ale opírat se o vše pozitivní, co tvoří naši historii. Odvádět kvalitní práci, vyznačovat se solidním jednáním, zodpovědností a spolehlivostí v kritických situacích. Býti demokraty a naučit se v demokracii žít. A vždy a za všech okolností být humanitní - být lidští. To jsou hodnoty, které se po dlouhá desetiletí Sokol snažil pěstovat ve svém členstvu. Pro Sokol to není nic nového - jen je třeba, aby si to stále uvědomoval a v tomto úsilí pokračoval dál.

Ale ke zvolenému tématu je třeba říci ještě leccos dalšího. Evropská Unie po nás nechce, abychom byli méně Čechy, abychom se zřekli něčeho z našeho národního uvědomění, abychom se „zglajchšaltovali“ do podoby jakéhosi uniformního Evropana. Naopak, je třeba, abychom byli osobití, svébytní, ti, kdo dokáží samostatně a kriticky posuzovat problémy EU. Evropská Unie není nějaký ráj, ale evropská realita, v níž je třeba uplatnit svůj hlas a stanovisko... Nevidím důvod, proč bychom měli my ztratit něco ze své národní svébytnosti. Potvrzuje to i základní heslo EU : „Jednota v rozmanitosti“.

Kdo to tedy je, kdo vnáší takovouto obavu do našich řad, podlamuje naše sebevědomí, a činí nás nejistými ? Je to problém, který nevychází z EU, ale z nás samých - náš vlastní problém. A proto se ptáme, kdo to je mezi námi, kdo tak činí, proč a z jakých pozic ?

Náš problém v sobě obsahuje ono znehodnocování pozitivních stránek české historie 19. a zejména 20.století. Je to ta neustále se opakující snaha některých publicistů vnášet do české společnosti nejistotu a obestřít ji těžkými mindráky. Odtud je už jen krůček k tomu, aby se nikoliv zastřeně, ale zcela otevřeně, znehodnocovalo vytvoření samostatné Československé republiky v roce 1918, aby se vyslovovala lítost nad rozbitím rakousko-uherské monarchie, aniž by se řeklo, že už byla nefunkční, byla nereformovatelná a svůj zánik si připravila v době první světové války svým příklonem k německým imperiálním zájmům.

Tito publicisté nezdůrazňují demokratický profil první republiky, zato konstatují, že nemohla dospět k ničemu jinému než k Mnichovu. Znehodnocují exilové úsilí prezidenta Beneše o její obnovení, zdůrazňují kolaboraci českého národa za druhé světové války a přehlížejí účast našich lidí v odboji a v zahraničních armádách. Věcně neurčí podíl sudetských Němců na rozbití Československé republiky a mlčí o tom, jak mnozí z nich se zhlédli v Hitlerově nacismu. Zato poukazují na nespravedlnost jejich poválečného odsunu a přehlížejí vztah příčiny a následku, jehož plodem byl odsun. Dalších pětáct let je v tomto jejich hodnocení jen ostudnou kapitolou komunistické totality, což byl vskutku režim zavrženíhodný, ale nelze v tomto období zdůrazňovat jen komunistickou zločinnost a mravní marasmus našich lidí. Byly to tisíce občanů, kteří se s tímto režimem neztotožnili, kteří se

proti němu postavili a nesli za to celoživotní následky nebo ti, kteří raději volili exil, než by v takovém režimu zůstali. Vidíme, že celkový obraz je mnohem složitější, než jak ho podávají ti publicisté, kteří by rádi byli jedinými soudci naší minulosti.

Jestliže však někteří publicisté takto znehodnocují vývoj české společnosti ve dvacátém století, pak není divu, že z jejich pohledu nemá cenu s takovýmto národem do budoucna počítat, češství je třeba v sobě utlumit a vlastenectví zesměšnit. Prostě - přestat být Čechy a začít být Evropany. Vidíme tedy, že otázku co s češtvím před nás nestaví EU, ale někteří z nás, někteří naši lidé. Je to skutečně jen a jen náš problém. A proto si znovu musíme položit otázku, kdo to říká, proč a z jakých pozic ?

Většinou si takovéto znehodnocování české minulosti, s nímž přicházejí někteří publicisté, vysvětlujeme poukazem, že tak hovoří a piší ti, kteří mají vazby na Německo, na některé kruhy v Bavorsku. V několika případech tomu tak je, ale to by bylo příliš jednoduché vysvětlení. Tento fakt má mnohem složitější pozadí. To, o čem nyní budu hovořit, mohlo po celá dlouhá desetiletí unikat pozornosti členstva Sokola, a to z následujícího důvodu. Sokol se významně podílel na vzniku Československé republiky. V době první světové války měl výrazný podíl jak na domácím, tak na zahraničním odboji, zejména v Československých legiích. S novým státem se zcela ztotožnil, byl státotvorný a byl oporou prezidenta Masaryka i prezidenta Beneše. Podle toho také vypadalo sokolské vnímání první republiky. Sokolové ji považovali za šťastnou a pozitivní etapu života českého národa. A také v dalším vývoji stáli na straně jejich zakladatelů a přispěli k jejímu obnovení po druhé světové válce. První republika se však potýkala s velkými problémy, které nedokázala nebo nestihla v krátkém dvacetiletém období své existence vyřešit. To se jí později vymstilo, a ačkoliv to na leckoho z nás může působit absurdně, protože jsme se domnívali, že je to zasutá minulost, ve skutečnosti tyto problémy po pádu komunistické totality ožily a přezívají po naše dny.

Byly to problémy s Němci v pohraničních oblastech, kteří z pozice vládnoucího národa v rakousko-uherské monarchii se ocitli po vzniku Československé republiky v pozici národní menšiny. Její práva byla sice zaručena, v praxi naplňována a Němci se dokonce podíleli na vládě, ale to jim v 30. letech nestačilo. Jejich ambice, totiž dostat se do Říše, byly uspokojeny až když se i s pohraničním územím odtrhli a stali se součástí Hitlerovy Třetí Říše. Problémy se Slovenskem, které narůstaly rovněž ve 30. letech, a nestihly se vyřešit, vyústily po Mnichovu v odtržení Slovenska a vytvoření samostatného Slovenského státu pod Hitlerovou patronací. Po druhé světové válce snaha mít opět samostatný slovenský stát sílila ve slovenském exilu, zejména v Kanadě a v Americe.

Tyto skutečnosti jsou dosud v naší paměti živé, ale už se pozapomnělo, kolik existovalo animozit vůči Masarykovi, Benešovi, Hradu, vůči lidem, kteří tvořili masarykovské křídlo v české politice a v české kultuře. Zejména Beneš byl středem útoků a přes Beneše se útočilo na Masaryka. Tyto skutečnosti mohly leckomu ze sokolů uniknout, a je to pochopitelné. Sokol byl masarykovský, a proto zaznamenal-li tyto jevy, pak jen jakoby okrajově. Zmíněné animozity byly starého data. Pocházely z konce 19. a začátku 20. století, kdy stál profesor Masaryk v čele své nevelké realistické strany a utkával se v nejrůznějších konfliktech s představiteli konservativců, radikálů a katolických, zejména klerikálních, kruhů. Česká společnost dlouho nerozuměla Masarykovu úsilí zkvalitnit ji, zbavit předsudků, přimět ji k soudnosti a k zodpovědnému jednání.

Faktem je, že převážná většina českého národa si přála samostatný a svobodný stát, do kterého později, v průběhu první světové války, při jeho koncipování bylo pojato i Slovensko a Podkarpatská Rus. Stanul-li Masaryk v čele tohoto boje za samostatný stát a zvítězil-li, byl pak širokou veřejností vnímán jako obrovská autorita. To ale neznamená, že dřívější animosity vůči němu, které existovaly v určitých kruzích české společnosti, vzaly nyní za své. Opět vyplouvaly napovrch, a protože první republika byla skutečně demokratickým a svobodným státem, mohl být kritizován kdokoliv a bylo možné na kohokoliv útočit. Takže se opět útočilo na Masaryka, na jeho koncept první republiky a zejména se vedl útok proti Benešovi jako ministru zahraničních věcí. Kritizovala se jeho zahraniční politika.

Tyto útoky vycházely opět z řad pravicových - konservativních - a z radikálně nacionálních kruhů i z kruhů katolických a pochopitelně i z řad komunistických, protože komunisté útočili na všechny ostatní. Povážlivé je, že tyto útoky nebyly prosty nenávisti a fanatismu: Přitom kritiky, které vycházely z pravicového politického spektra poukazovaly na levicovou, ba dokonce socialistickou orientaci Masaryka a Beneše. K nim se přidaly hlasy z řad katolických intelektuálů, které kritisovaly první republiku z mnoha důvodů a poukazovaly zejména na její husitismus. Všechny tyto pravicové kruhy se vyznačovaly odporem vůči komunismu a bolševickému Sovětskému svazu. Jejich odpor byl oprávněný. Povážlivé však bylo, že jejich nenávist až fanatismus je natolik zbavovaly soudnosti, že

nevybíravě obviňovaly demokratické křídlo českého politického a kulturního života z koketerie s komunismem.

Někteří kritici první republiky a masarykovské demokracie měli silné národní citění a po Mnichovu a v době druhé republiky se domnívali, že teď nadešel jejich čas, a že v jakési korektní spolupráci s Francovým Španělskem, Mussoliniho Itálií a Hitlerovým Německem lze spatřovat další perspektivu českého národa. Německou okupací z 15.března se většina z nich z toho vyléčila. Po únoru 1948 se z těchto kruhů ozvaly hlasy, že první republika vlastně připravila příchod února 1948. Tyto názory se udržely při životě v exilu a existovaly utajeně i na domácí půdě. Jeden z tehdejších kritiků první republiky, ještě krátce před listopadem 1989, ve svých pamětech napsal : „T.G.Masaryk byl Janem Křtitelem Klementa Gottwalda.“

Dokončení příště.

NÁVRH NA ZMĚNY ORGANISAČNÍHO ŘÁDU

Obdrželi jsme návrh na změny organizačního řádu Světového Svazu Sokolstva vypracovaný Sokolem Canada. Tyto navrhované změny mají být projednány na zasedání Rady SSS ve Spojených Státech, které se má konat pátého července ve státě Indiana. Vzhledem k tomu, že toto číslo Věstníku už vyjde po onom datu, předkládáme čtenářům alespoň některé z navrhovaných změn k dodatečnému posouzení.

Sídlem Svazu se má stát Praha, Tyršův dům. Členské organizace mají zůstat zcela samostatné a nezávislé a jejich činnost se má řídit jejich vlastními stanovami a řády. Členem Svazu může být každá samostatná sokolská organizace, která splní určité podmínky. Jednou z podmínek je, že taková organizace se vědomě hlásí k myšlenkovému odkazu zakladatelů Sokola Dr.Miroslava Tyrše a Jindřicha Fuegnera a „veškerou svou činnost v jejich duchu řídí“.Taková členská organizace má dále splnit podmínku, že je „organizací s ústřední působností na území alespoň jednoho státu a sdružuje ve svých složkách nejméně pět jednot s minimálním celkovým počtem pěti set členů“.

Nejvyšším orgánem Svazu má být Rada Svazu, která řídí veškerou jeho činnost a rozhoduje o všech věcech Svazu. Výkonným orgánem Svazu je Předsednictvo Svazu, které provádí úkoly naznačené v úvodní větě článku dvě navrhovaného řádu. Toto Předsednictvo má mít nejvýše devět členů a má být voleno ve schůzi Rady Svazu na jedno volební období. Jeho úřad trvá do ustavení nového Předsednictva.

Jednací řeč Svaz je česká a anglická a obě jsou rovnoprávné. Tento organizační řád nabývá platnosti jeho schválením všemi členskými organizacemi Svazu ve smyslu jejich vlastních stanov „a úřední registrací dle platné zákonné úpravy“. Návrh dále uvádí, že tento organizační řád může být změněn ve smyslu ustanovení v návrhu řádu uvedeném.

Dopis připojený nynější Radou k navrhované změně vyzývá k tomu, aby účastníci zasedání v Indianě s sebou přinesli souhlasné nebo nesouhlasné připomínky, případně další návrhy změn, anebo aby byly tyto připomínky či návrhy poslány do Tyršova domu v Praze. O poslání připomínek z Austrálie se postaral náš župní starosta bratr Jiří Jelínek.

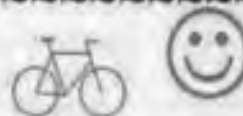
Redakce Věstníku

2003

WHAT IS ON IN SOKOL :

June – December

Sport :

- Cycleball** - Every Monday Night 7.30 pm
- Aerobics** - Every Tuesday Night 8.00 pm, Children 7.00 pm
- Nohejbal** - Every Wednesday Night 7.30 pm.
- Volejbal** - **Young Team** - Every Thursday Night, **Friday Team** - Every Friday Night
- **Saturday Team** - Saturday Afternoons 4.00 pm., on the following dates :
June 14. , 21. ; July 5. , 12. , 26. , August 9. , 23. ; September 6. , 27. ,
October 11. , 25. ; November 8. , 22. , 29. ; December 13 (The Last for the Year)
- Table Tennis** - Any Time to Fit-in With the Above.

Entertainment | Social :

- Black & White Ball** : 28. June – Live Music and Dance.
- Pork Festivity (Vepřové Hody)** : 30. August – Live Music and Dance.
- Silvestr** : 31. December – Live Music and Dance with Disco to Follow
- Puppets / Show / Opera** : 14. June and 27. September. (In the Ponrepo / TV Room)
- Kino Ponrepo** : On Sunday Afternoons - 15 June, 20 July, 17 August, 21 September,
19 October, 16 November

Restaurant | Dining : (Jan Sedlak : 0418 648 644)

- OPEN** : Fridays for Dinner 6.00 pm. – 10.00 pm.
- Saturdays for Dinner** 6.00 pm. – 10.00 pm.
- Sunday Lunch** : Advance Booking Only !!!

SPECIAL EVENTS : "35 YEARS" ('68-'03), 13.9.03. , Live Music, Dance, Fun, Memories

" SUNDAY LUNCH " , 26.10.03. , Czech National Day 28 October

" MIKULÁŠ " for CHILDREN , Sun. 7.12.03. , Fun and Presents

PLEASE NOTE : DATES AND EVENTS ARE SUBJECT TO CHANGE.
BE INFORMED | READ " VĚSTNÍK " AND OUR WEBSITE www.sokolosydney.com

Rozhovor s Kristinou Vlachovou

Omalovánky a věž smrti

Určitě to znáte. Podzimní louže, padá listí. Jdete po krásném zlatavém koberci a najednou šup – jste ve vodě. Možná tak nějak je to se zločiny minulosti. Čas je zdánlivě zavál, zakryl a ony se tváří, jako že vlastně nikdy ani nebyly. Když pak na ně někdo šlápne, ouha, zrada!

Jedním z odvážných lidí, kteří se nebojí nánosy na lidských duších odkrývat je režisérka Kristina Vlachová. Práce, již se věnuje, nepřináší v tomto konzumním světě ani peníze, ani nablýskanou slávu. Předmětem zájmu Kristiny Vlachové jsou zločiny komunismu. Ptám se, proč se zabývá právě tímto tématem :

Kristina Vlachová je tvé umělecké jméno, to pravé zní Jana Slánská. Nejsi ale spřízněná s popraveným komunistou Rudolfem Slánským, s obětí jeho vlastní komunistické strany....

Nejsem, ale shoda jmen mě pronásleduje celý život. Dokonce i letos jsem při výročí popravky Rudolfa Slánského musela několikrát odpovídat na otázku, zda jsem jeho ztracená dcera. Nechtěla jsem být s tímto člověkem, který může za zničení tolika lidských životů, spojována. Proto jsem se rozhodla pro pseudonym, což je konec konců venku úplně běžné.

Ovlivnila nešťastná shoda jmen tvůj pozdější výběr námětů ?

Zcela nepochybně. V padesátém roce, když byla souzena Milada Horáková, přelíčení ze soudní síně přenášel rozhlas i pouliční ampliony. Lidé to poslouchali a moji rodiče mi tenkrát řekli, že dokonce ani Hitler Miladu Horákovou nedal popravít. Komunisti ano. Tak jsem se v šesti letech dozvěděla, co to je poprava a že člověk může za statečnost přijít o všechno, dokonce i o život. O dva roky později, zatímco se můj tatínek Jan Slánský neustále snažil vylovit z houkající rušičky Svobodné Evropy dobré zprávy, že „už to praská“, učitelé ve škole se mě, malého dítěte, donekonečna vyptávali, zda-li jsem příbuzná „toho Slánského“. Zpočátku své dotazy kladli v předklonu, se zcela jiným akcentem pak když šel na šibenici. Chodila jsem domů každý den s pláčem a v noci se budila hrůzou, že můj tatínek bude také popraven...

Tenkrát jsem zaznamenávala, že občas někdo i z mého blízkého okolí utekl za hranice, nebo se o útěk neúspěšně pokusil a šeptalo se, že je v kriminále. Maminka mluvila také o herečce Štěpničkové, která prchala s úplně malým děťátkem a oni ji chytili a zavřeli do vězení.

Na jaře 1968 jsem v rozhlase poslouchala konfrontace bývalých politických vězňů s jejich bachaři. Často tyto rozhovory vedli reformní komunisté a já jsem si říkala, že bych se zeptala úplně jinak a litovala, že nepracuji jako novinářka v radiu nebo v televizi. Psala jsem sice do studentského časopisu Student, ale neměla jsem ani magnetofon, ani psací stroj či kameru. A najednou byl 21. srpen 1968. Student byl zrušen a všechno šlo do háje.

Vím, že jsi studovala nejen dramaturgii a scenaristiku u Milana Kundery, ale před tím i techniku....

Maturovala jsem v roce 1960 (M.H: Já právě jsem se narodila) a samozřejmě bych raději než techniku studovala historii nebo práva. Ale to nebylo možné, protože bych neměla parčíčné body nutné k přijetí na tyto humanitní obory, když moji rodiče nebyli v KSČ. A navíc se tam přednášela ideologie, o níž jsem nestála. To víš, elektronka je elektronka a parní stroj je parní stroj bez ohledu na Marxe a Lenina. Navíc o technické obory byl malý zájem. Přijetím na Elektrotechnickou fakultu ČVUT, katedru radio-film-televize jsem si vlastně otevřela zadní vrátka k umění přes techniku. Dodnes si cením, že mě práce v laboratoři naučila trpělivosti a vytrvalosti. Tato zkušenost mě utvrzuje v přesvědčení, že každý mladý člověk by měl nejdříve studovat exaktní vědy, než se začne zabývat filosofií nebo uměním. Absolvovala jsem v roce 1966, poté jsem pracovala jako inženýrka na Barrandově a později v televizi. V roce 1967 jsem začala dálkově studovat dramaturgii na FAMU.

Doba se však, jak všichni víme, totálně zvrátila a místo abych nastoupila do televize jako dramaturgyně, nastoupila jsem jako redaktorka omalovánek a vystřihovánek do

Orbisu. V Orbisu se velkým politickým problémem stala např. knížečka „Kouzelné bačkůrky“ A. Hanauerové, která podepsala Chartu 77. Když se provalilo, že většina autorů omalováněk a vystřihováněk jsou chartisté, kteří pracují pod falešným jménem, musela jsem odejít. Rok mě živily korektury a pak jsem „povýšila“ do vrátnice koleje Přírodovědecké fakulty, kde jsem s některými studenty pořádala neoficiální filmové semináře. Tam mě zastihl listopad 1989. (M.H. Tehdy se mi prvorozený syn).

S Kristinou Vlachovou hovořila Martina Hužvárová z Českého dialogu.
(dokončení v příštím čísle

„Věž smrti“

Dokumentární film scenáristky a režisérky **Kristiny Vlachové**,

se bude promítat v **Sokolském národním domě** ve Frenchs Forest

**v neděli 12. října 2003 ve 2 hodiny odpoledne,
pod záštitou Generálního konzulátu České republiky v Sydney.**

Tento dokumentární film bude součástí programu, který připravili Jana a Zdeněk Rich

V programu ještě shlédnete ukázky z filmu
o dlouholetém vězni komunistického režimu panu Aloisu Hlavatém
a uslyšíte výběr z jeho literárního díla.

Dne 23.11.1945 podepsali představitelé vlád ČSR a SSSR H. Ripka a I. Bakulin tajnou dohodu o těžbě uranových rud, jež se týkala také Jáchymovska. Vznikly Jáchymovské doly, n.p., které zakoupily bývalé objekty tabákové továrny v Jáchymově a začaly se stavbou svých provozů. V červnu 1948 odjízděly transporty odsunutých Němců kteří předtím pracovali v dolech. Nahradili je váleční zajatci z hromadných transportů, kteří byli internováni v táborech (Vykmánov) a obstarávali stavební práce.

V 50-tých letech se část Jáchymovska proměnila v jeden velký koncentrační tábor, kde si odpykávali svůj trest jednak potrestaní zločinci a jednak množství útrap i politicky nepohodlných nevinných lidí - obětí komunistické represe a perzekuce. **Všichni** se museli nějakým způsobem podílet na těžbě, zpracování a nakládání uranové rudy do železničních vozů s cílovou stanicí Sovětský svaz.

Pro údajné politické delikty bylo v období 1948 - 1953 odsouzeno přes 100.000 osob, z toho přes 40.000 osob k trestům delším 10 let“

MF Dnes 25-2-2000

Dopis generálního konzula krajanům.

V Sydney, 31.7.2003

Vážení krajané,

Jak jsem slíbil v minulé informaci, piši Vám den před odletem domů do České republiky na měsíční pracovní dovolenou.

Před 2 lety jsme s rodinou přiletěli do Austrálie a ani jsme se nenadáli a máme za sebou polovinu našeho příjemného pobytu mezi Vámi krajany.

Čas uplynul jako voda snad právě proto, že se na našem generálním konzulátu jak v konzulární, vizové, obchodní, ale i krajauské a kulturní agendě stále něco dělo a bude nadále dít.

Co tedy pro Vás chystáme v druhé polovině tohoto roku?

Výstava Tomáše Garrigua Masaryka

Díky Vám a Vašemu zaslouženému zájmu, bude tato mimořádná výstava putovat opět tak jak „Američané v Plzni“ po Vašich klubech v pořadí:

	<u>Termín</u>
1) Sokol Melbourne	srpen
2) Czechoslovakian Club in QLD	září
3) Country Club, Sydney	1.10. - 24.10.
4) Sokol Sydney	26.10. - 8.11.
5) Czechoslovak Club in SA	10.11. - 30.11.
6) Beseda, Canberra	prosinec

V této souvislosti děkuji všem organizátorům za příkladnou spolupráci a zájem o prezentaci zmíněné výstavy co nejšířšímu spektru naší krajauské komunity.

Výstava „Města UNESCO v České republice“

Ve spolupráci s kanceláří OSN v Sydney a Parlamentem NSW se v Sydney uskuteční výstava fotografií českých měst pod patronací UNESCO. Návštěvníci budou moci tuto výstavu shlédnout v 2. polovině měsíce října.

Frankofonní filmový festival v rámci Carnivale v Sydney

Česká republika bude mít své zastoupení na uvedeném festivalu filmem „Otesánek“ Jana Švankmajera, který bude divákům nabídnut ve dvou promítáních v termínu od 8. – 19.10. v prostorech Seymour Centre.

Návštěva náměstka ministra průmyslu a obchodu ČR Ing. Petříčka a delegace českých podnikatelů Austrálie

Ve dnech 19. – 25.10. se uskuteční návštěva delegace náměstka ministra průmyslu a obchodu Ing. V. Petříčka Adelaide, Melbourne, Canberra a Sydney. Smyslem cesty delegace je navázání ještě užší spolupráce mezi čs. a australskými obchodními partnery spolu s prezentováním České republiky jako staronové perspektivní země EU pro potencionální australské investory.

Oslavy státního svátku v Sydney

Již potřetí proběhnou v budově Parlamentu NSW oslavy státního svátku České republiky, kdy GK Sydney pořádá v poledne recepci za účasti krajauské komunity, členů federálního parlamentu, parlamentu NSW, obchodních partnerů spolu s dalšími hosty z konzulárního sboru a institucí a organizací města Sydney.

Razítka a emblémy – České listy

Děkujeme všem klubům a organizacím, které na generální konzulát zaslaly materiály – kopie razítek a jiných emblému – pro zveřejnění v publikaci „České listy“. Tyto materiály byly postoupeny velvyslanectví v Canbeře pro zkompletované a následné předání Ministerstvu zahraničních věcí ČR. Razítka různých spolků začala vycházet v časopise již v červnu tohoto roku a tak se těšíme, až se čtenáři po celém světě dočtou i o krajanských organizacích v Austrálii a na Novém Zélandě.

Vážení krajané,

Věřím, že jste i v této INFORMACI našli něco co Vás zaujalo. Já i moji spolupracovníci budeme velice rádi, když nám zašlete Vaše podněty a připomínky co další by mohlo být do budoucna obsahem našich INFORMACÍ.

Těším se, až Vám další z nich budu moci zaslat na přelomu listopadu a prosince tohoto roku.

Se srdečným pozdravem

Jaroslav Doleček
generální konzul

Šlépějemi dějin a významných výročí v červenci a srpnu

Před 1140-ti lety, 5. července 863, přišli na Moravu slovanští věrozvěstové Cyril a Metoděj. Přišli ze Soluně na pozvání moravského panovníka knížete Rostislava.

Před 790-ti lety, 12. července 1213, se na Chebském hradě konalo něco, čemu dnes říkáme „summit“ panovníků a vysokých církevních hodnostářů. Římský král Fridrich II., který nebyl ještě ani dvacetiletý sem svolal panovníky – českého krále Přemysla Otakara I., bavorského vévodu Ludvíka a rakouského vévodu Leopolda, arcibiskupy mohučského, salcburského a z jihoitalského Bari a další biskupy a světské osobnosti aby tu podepsali Zlatou chebskou bulu.

Před 725-ti lety, 26. srpna 1278, padl v bitvě na Moravském poli český král Přemysl Otakar II. V zemi

nastal chaos, následník trůnu Václav byl sedmiletý a jeho poručník Ota Braniborský ho zanedlouho spolu

s jeho matkou, královnou Kunhutou dal odvézt v noci z 25. na 26. ledna 1279 na hrad Bezděz, kde byli oba uvězněni.

Před 250-ti lety, 17. srpna 1753, se narodil český historik, filosof a kritik Josef Dobrovský, který napsal první vědeckou učebnici češtiny a slovník německo – český.

Před 170-ti lety, 2. srpna 1833, se český romantický básník Karel Hynek Mácha vypravil na Bezděz,

kde namaloval kolorovanou kresbu hradu, kterou vidíte dole na této stránce.

Před 160-ti lety, 28. srpna 1843, se narodil učitel, historik a archivář August Sedláček, autor patnáctidílného monumentálního díla „Hrady, zámky a tvrze království českého“.

Před 120-ti lety, 3. července 1883, se v Praze narodil Franz Kafka, slavný spisovatel, který žil v Praze, a psal v němčině.

Před 85-ti lety, mezi 15. červencem a 20. srpnem 1918, českoslovenští legionáři na Sibiři svedli rozhodnou bitvu, ve které porazili bolševická vojska a uvolnili si tak cestu na Dálný východ a pak domů.

Více se dočtete v článku Jiřího Brebera „Námořní bitvu na Bajkale vyhráli Češi“ na další stránce.

Před 70-ti lety, 11. července 1933, se narodila Olga Havlová, manželka presidenta Václava Havla a zakladatelka Výboru dobré vůle, kterou jsme uvítali v sydneyjské sokolovně v roce 1995.

Před 60-ti lety, 2. srpna 1943 odpoledne došlo v nacistickém vyhlazovacím táboře Treblinka k povstání asi osmi set vězňů. Velká většina povstalců zahynula, ale vzpoura se zdařila tím, že vzbouřenci dokázali zničit areál tábora doslova do základů a nacistům se ho už nepodařilo obnovit. Vzbouřenci, mnozí z Čech, tak zachránili životy statisícům Židů.

Máchova kolorovaná kresba oblíbeného básníka hradu Bezdězu.

Lidová pověst vypráví o dvou bezdézských vrších, které prý vznikly z prohrané sázky jestědského ďábla s jakýmsi potulným jezdcem. Dĕbel se vsadil, že tu postaví zeď tak rychle jak bude jezdec uhánět na koni. V blízkosti Bezdězu však zakokrhal kohout, dĕbel nestačil zeď dostavět a sázku prohrál. Ze zbylého kamení pak navršil oba kopce. Dodnes spojuje Bezděz s Ještědem zřetelný val, který lidé dlouho nazývali Čertovou zdí.

„Námořní“ bitvu na Bajkale vyhráli Češi.

Jiří Breber, USA

Tento příspěvek je vhodný k otištění už také proto, že druhého července bylo opět výročí památné bitvy Československých legií u Zborova. Po oné vyhrané bitvě se naši legionáři museli stáhnout z oblasti kolem Kyjeva dále na východ, protože ruská vojska byla demoralizována a odmítala proti Němcům bojovat. Naše legie pak byly nuceny proboujet se celou Sibiří do Vladivostoku, kde je čekalo naložení k pokračování v bojích ve Francii. Legionáři byli prohlášeni za součást francouzské armády. Jen menší část se jich však do Francie tímto způsobem skutečně dostala. Ostatní zastihl konec války ještě na Sibiři, kde docházelo k urputným bojům s bolševiky, kteří se snažili československé legionáře odzbrojovat a znemožnit jim odchod na francouzské bojiště. Cesta do Francie směrem na západ po souši byla tehdy ovšem blokována německo-rakouskými vojsky. Největší část legií se nakonec ve Vladivostoku naložovala už k cestě do osvobozené vlasti, kam ti poslední z nich dorazili až v roce 1920. Boje legionářů s bolševiky a jejich zmocnění se celé magistrály od Uralu až k Tichém Océanu byly tehdy světovou sensací a přinášely o nich denně zprávy noviny po celém světě. Jedním z těchto bojů byla právě také bitva na Bajkale o níž se zde rozepisuje Jiří Breber.

Před 85. léty, ve dnech 15.července – 20. srpna 1918 provedli českoslovenští legionáři rozhodnou válečnou operaci, kterou zlomili poslední odpor bolševických vojsk v Pobajkálí. Otevřeli si tak cestu na Dálný východ, k Vladivostoku. Na dvěstěkilometrovém úseku trans-sibiřské železniční dráhy vybojovaly nečetné československé oddíly, s pomocí několika oddílů bělogvardějců a kozáků,

nejodvážnější bitvu ze všech bojů na východní frontě. Celé protibolševické frontě zde velel plukovník Gajda, jehož štáb byl rozšířený o několik ruských důstojníků.

Nepřítel zde měl velmi dobré pozice v terénu, který tvořil přirozenou pevnost. Na severu se rozkládalo obrovské jezero Bajkal, kterému Rusové s respektem říkali „moře“, nebo také „svatý“ Bajkal a na jihu tvořilo téměř nepřekročitelnou hradbu pásmo sopek s příkrými svahy porostlými pralesem. Na bouřlivém, nevypočitatelném Bajkalu měli bolševici silné loďstvo se dvěma velkými ledoborci, Bajkalem a Angarou. Ledoborec Bajkal kdysi zajišťoval přepravu celých vlaků přes jezero. Bylo tomu tak před dokončením mohutného inženýrského projektu carské vlády, který sestával z proražení 39 tunelů a vybudování dalších odvážných inženýrských staveb ve skalách jižního pobřeží jezera. Před příchodem Čechoslováků bolševici vybavili ledoborce děly a kulometry. Obě mohutné lodi doplňovala ještě skupina menších parníků a motorových člunů, také dobře vyzbrojených a obsazených spolehlivou posádkou.

Úzké údolí s tunely, mosty a galeriemi nad jezerem, chránily mohutné oddíly rudých, v jejichž řadách sloužilo několik tisíc bolševiků-internacionalistů, hlavně Maďarů, Němců, ale i nepočtená rota českých komunistů z řad bývalých válečných zajatců, kteří rozhodně neměli horší vojenský výcvik než Čechoslováci. Celé pobřeží bylo pod dostřelem z děl bolševické flotily.

V tomto terénu i úspěšný frontální útok na nepřítele mohl vést jen k jeho ústupu o několik kilometrů dál, kde mu přírodní podmínky dávaly další možnosti se dobře opevnit a způsobit legím velké ztráty. Jedině hluboký obchvat, v desítkách bojů osvědčený Gajdův manévr, mohl donutit bolševiky k boji na dvou frontách a vyvolat u nich pocit, že se ocitli v pasti, ze které není úniku a tedy ke kapitulaci, která by zachránila mnoho životů jak našich legionářů, tak bolševiků.

První obchvatný manévr přes těžko proniknutelné hory a pralesy do zázemí nepřítele provedl úderný prapor. Obchvat nevyšel úplně tak, jak Gajda plánoval. Legionáři se v neschůdném terénu a za stálého deště velmi vyčerпали. Nebylo jim také možné včas dodat potraviny, střelivo a posily po prvních dnech těžkých bojů. Prapor se dostal do boku první opevněné linie bolševiků nad městečkem Kultuk a prudkým útokem ručními granáty je zahnal na útek. Bolševici měli velké ztráty, ustoupili, ale když shledali, že legionářů je jen asi 300, dali se do zuřivého odporu. Měli mnohonásobnou převahu a úderný prapor musel dnem i nocí odrážet jeden útok za druhým. Gajda poslal údernému praporu na pomoc dvě rotu legionářů s kulometným oddílem a rotu barnaulských bělogvardějců pod vedením zkušeného válečnicka kapitána Kadlece, hrdiny od Bachmače. Kadlec přišel v pravý čas. Úderný prapor byl již bez jediné patrony a bránil se jen ručními granáty.

Současně s obchvatem začal frontální útok československých částí a bělogvardějců podél řeky Angary, která z Bajkalu vytéká. Legionáři se zmocnili malého parníku Sibirjaku, vybavili ho dělem a ten útočící přední oddíl doprovázel. Rudí se báli velkého střetu a stále ustupovali ve směru k Bajkalu a tunelům. V místech, kde z Balkalu vytéká Angara, se jich většina nalodila na parníky a ujeli do zázemí, které považovali za bezpečné. V přístavech na obou březích Angary legionáři ukořistili ještě několik malých lodí, které bolševici neměli čas odvézt nebo zničit. Husarský kousek se podařil bělogvardějcům z novonikolajevského pluku. Jejich asi sto členný oddíl se dostal bočním útokem na skály nad železniční stanicí Bajkal, ve které stál bolševický technický vlak a zasypali ho ručními granáty. Ve vlaku bylo přes čtyřicet metrických centů dynamitu, kterým krasnogvardějci chtěli vyhodit tunely do povětří při konečném ústupu. Granáty způsobily katastrofální výbuch, který nejen smetl celý vlak, ale srovnal se zemí také železniční budovu, vodárnu a několik přilehlých domů. V sutinách našlo rychlou smrt přes sto padesát nepřátel, z nichž polovina byli maďarští komunisté. Technická setnina bolševiků, která měla podminovat tunely byla úplně zničena. Jak se později ukázalo, zachránilo to 38 tunelů a mnoho galerií nad jezerem, jejichž zkáza by pro legionáře znamenala mnohaměsíční zdržení při přepravě na východ, do Vladivostoku.

Jiné skupině ustupujících bolševiků se však podařilo vyhodit do povětří část tunelu č. 39. Škoda způsobená výbuchem byla značná. Na místo zkázy se sjely všechny legionářské a bělogvardějské vlaky, které byly k dispozici. Trosky bylo možné odklízet jen nejprimitivnějšími prostředky. Opravu tunelu vedl vynikající ruský inženýr Kozlovský a k ruce měl i skupinu amerických vojenských inženýrů, pod vedením plukovníka G.L. Emersona. K trhání velkých balvanů bylo použito dynamitu z náloží v tunelu, který se bolševikům nepodařilo odpálit. Na opravě tunelu pracovalo asi 3000 lidí. Klidná práce to však nebyla. Trať byla neustále ostřelována děly z bolševických lodí a několikrát se nepřítel pokusil o vylodění menších oddílů v týlu našich jednotek. Bolševici byli však vždy včas hlídkami zpozorováni a prudkou palbou zahnáni.

Po celou dobu opravy tunelu sváděly přední oddíly legionářů a bělogvardějců těžké boje s bolševiky, jejichž ústup se zastavil. Rudých byla veliká převaha, jen Maďarů přijelo z východu na pomoc bolševikům přes čtyři tisíce. Celkem zde bojovalo 12-15 000 bolševiků proti asi 3000 bělogvardějců a legionářů. Taktický ústup se zanecháním bělogvardějských oddílů plukovníka Pepeljajeva o síle asi 1000 mužů v horách kolem trati přinesl nakonec kýžený úspěch. Bolševici vjeli se svými vlaky do léčky, trať za nimi byla skrytou skupinou Rusů rozebrána a po tvrdém boji, kdy došlo i k bodákovým útokům, byli bolševici poraženi. Mnoho jich padlo, část se jich rozprchla do pralesů a nebo hledala spásu na malých lodičkách na rozbouřeném Bajkalu. Jen zajatců bylo asi 2500.

K rozhodujícímu střetu s bolševiky, kterých bylo stále na východ od legionáři již dobytém úseku bajkalské trati nejméně deset tisíc a byli neustále posilováni z východu, vypracoval plukovník Gajda s náčelníkem svého štábu, u legionářů oblíbeným podplukovníkem Borisem Ušakovem, odvážný plán dalšího obchvatu do zázemí nepřítele. Plán obchvatu byl velmi riskantní a mnoho českých a ruských důstojníků o jeho úspěchu pochybovalo. Ušakov byl však přesvědčený o úspěchu desantu a sám se ujal jeho velení. Výsadek asi jednoho tisíce mužů se měl uskutečnit pomocí malých říčních a pobřežních parníků a několika válečných lodí. Hlavní silou výsadku byly tři roty úderného praporu. Doplnovaly ji další dvě roty legionářů, bělogvardějští dobrovolníci z Barnaulu, malý oddíl kozáků a baterie, umístěné na vlečných lodích, celkem šest děl.

Našemu loďstvu hrozilo nebezpečí z bolševického loďstva, které pobřežní vody podél železniční trati stále křížovalo. Ledoborce i několik dalších lodí nepřátel, poháněných lodními šrouby, byly nejméně třikrát rychlejší a větší, než legionáři ukořistěné kolové říční parníčky, které ještě táhly vlečné lodě s mužstvem, děly a koňmi kozáků. Lodě s obchvatnou skupinou nesměly být bolševiky spatřeny, jinak by pár zásahů z děl celou výpravu snadno potopilo. Lodě legionářů nebyly stavěné na věčné rozbouřené, nevyzpytatelný Bajkal, který je ohromným jezerem, dlouhým na 600 km a v nejužším místě širokým 42 km. Je to nejhlubší sladkovodní jezero a jeho neočekávané bouře jsou často způsobeny hlubinným zemětřesením.

Operace začala 14. srpna odjezdem parníku Burjat. Legionáři se loučili s těmi, kteří zůstali v přístavu zpěvem národní hymny. „Kde domov můj“ znělo teskně nad temně zelenými vlnami Bajkalu. Ruští námořníci varovali podplukovníka Ušakova, aby se nepouštěl na širé jezero, že konstrukce parníků je slabá a pro takovou plavbu nevhodná. „Čert není tak zlý, jak ho malují“, dodával vojákům optimismu „táta“ Ušakov. Burjat byl v noci zmitán bouří, jeho pohonné kolo bylo víc nad hladinou než ve vodě a nakonec uvázl na skalisku. Loď však byla jen málo poškozena a zrána za přílivu se vymanila a pustila přes jezero. Za Burjatem se vypravila druhá část transportu na lodi Fedosja se dvěma vlečnými loděmi a malý výletní parniček Sibirjak. Odvážným štěstí přálo a 16. srpna se naše lodi přiblížily k východnímu břehu jižního cípu jezera u vesnice Posolská. Nepřítel je neopozoroval. První přistál Sibirjak. Z vlečných lodí kozáci vyvedli koně a hned se rozjeli na výzvědy. Jedna z nejtěžších bitev východní fronty začala.

Lodě legionářů se mezitím vracely přes jezero zpět pro výzbroj a proviant. Pluly tentokrát mnohem jižněji, aby jejich posádky mohly dalekohledy pozorovat činnost nepřítele v jeho zázemí, hlavně v přístavu Misová, který byl zásobárnou jak pro bolševické vojsko, tak pro jejich parníky. V Misové legionáři zpozorovali velké shromáždění bolševických vlaků, které ustupovaly, tlačeni útočícími hlavními silami Čechoslováků a bělogvardějců. Podél břehu křížoval ledoborec Bajkal a menší parník Krugobajkalec, které se připravovaly přivítat naše útočící jednotky dělostřelbou. Velitelé našich lodí se rozhodli pro první „námořní“ bitvu v historii československého vojenství. Fedosja a Sibirjak se přiblížily na dostřel k bolševickým lodím a zahájili palbu ze svých děl. Výstřel z děla, umístěného na vlečné lodi Sibirjaku, zapálil v přístavu velkou nádrž nafty. Bolševický Krugobajkalec byl palbou poškozen a uprchl se skrýt do přístavu. Ledoborec Bajkal se chystal palbu opětovat, ale mistrná střelba dělostřelců, poručíka Kolína či poručíka Všetický ho zasáhla nad palubou, kde nebyl kryt ocelovými pláty. Zápalný granát způsobil v dřevěné části ledoborce požár, který pronikl do podpalubních skladů nafty a střeliva. Hrdý ledoborec Bajkal vyhořel. Dělostřelci ze Sibirjaku pak ještě způsobili svou přesnou střelbou škody a zmatek mezi vlaky na nádraží. Pobřežní bolševické dělostřelectvo se mezitím stačilo zformovat a zahájilo prudkou palbu na naše lodě. Nezpůsobilo však vážnější škody a naše lodě se vrátily splnit svůj původní úkol. I po této bitvě měli ještě bolševici moderní ledoborec Angaru, šroubový parník Michail a několik menších plavidel, které stále ohrožovaly naše útočící jednotky a naše lodě, které přivázely obchvatné skupině zásoby.

Mezitím došlo k těžkým bojům s velkou přesilou bolševiků jak s jednotkami pod vedením Gajdovým, útočícími frontálně ze západu, tak s Ušakovým výsadkem z východu. V těchto bojích došlo k tragické události, když podplukovník Ušakov si spletl bolševické oddíly se svými bělogvardějci z barnaulského pluku. Padl do zajetí a byl i se svým pobočníkem zvířecky umučen dříve, než se ho podařilo legionářům osvobodit. Nakonec naši legionáři za vydatné pomoci nedostatečně vycvičených, ale statečně bojujících bělogvardějců, zvítězili. Ukořistili přes 50 vlaků s několika bolševickými štáby, sklady vojenského materiálu a potravin. Zajatců bylo několik tisíc. Legionářů padlo v této poslední bitvě u Bajkalu 22, bělogvardějců asi 100. Rudí měli asi 500 padlých.

Bajkalská bolševická fronta byla na souši likvidována. Bylo ještě zapotřebí zlikvidovat bolševické loďstvo. Zničit ledoborec Angaru dostal za úkol parník Burjat pod velením našeho vynikajícího dělostřelce poručíka Všetický. Po celodenním hledání Burjat našel Angaru skrytou v malém přístavu. Burjat zahájil dělostřeleckou palbu, ale rychlá Angara uprchla. Její posádka, když zjistila, že nemá na pobřeží žádnou podporu, se rozhodla v jednom z větších přístavů, se Čechoslovákům vzdát. Později se vzdal i Krugobajkalec a ostatní bolševické lodě.

Cesta na východ k Tichému oceánu a pak domů byla pro naše legionáře uvolněna.

(Text dodala Jana Reichová)

ČESKÝ A SLOVENSKÝ EXIL 20. STOLETÍ

je název sborníku, uspořádaného Janem Kratochvílem, který vydala koncem r. 2002 společnost pro kulturu a dialog **K 2001**, jako úvodní katalog k výstavám o českém a slovenském exilu minulého století. Cílem **K 2001** je: ..."zaznamenat odkaz osobnosti kulturního a společenského života, jež byly přímo či nepřímo nuceny opustit svou vlast a budovat si své místo v novém, často i zcela neznámém světě. Projekt je určen široké veřejnosti, hlavně však mladší generaci, která nemá možnost získat o tomto tématu odpovídající informace".

První výstava byla otevřena koncem ledna t.r. v Brně. Byla velice úspěšná. Druhá bude zahájena 24. dubna t.r. ve slovenském Národním muzeu v Martině. Postupně bude otevřena v Bratislavě, v Národním muzeu v Praze a poté bude putovat po hlavních městech Evropy, dokonce i Ruska, a USA.

Sborník, vytištěný na krídlovém papíře, s mnoha černobílými fotografiemi a obrazovými barevnými přílohami (155 stran), obsahuje: Úvod od Jana Kratochvíla, Publikační činnost Československé sociální demokracie v exilu v 1948-1989 z pera Jiřího Loewyho, Literární život v exilu 1948-1956 napsaný Michalem Příbáčem, poznámky Bořivoje Čelovského k případu Jiřího Škvora - Pavla Javora, údajného spolupracovníka StB, přehled Januše Krista o divadle, Jana Sapáka o architektech a Jiřího Šetlíka o umělcích v exilu. Bohuslav Hodač podává zprávu o činnosti Sokola v zahraničí, Karel Pacner předkládá "život plný strasti" bojovníka za svobodu Pravomila Raichla, Patricia Tošnerová popisuje činnost poštovních zaměstnanců jak v domácích, tak zahraničních odbojích. Ivo Bartušek vzpomíná v eseji Novověký exil na profesora Univerzity Karlovy Otakara Odložilíka, který byl nacisty a komunisty donucen opustit rodnou zemi jak v r. 1938, tak v r. 1948. Podle Odložilíka... "Kdo opustí vlast s úmyslem vybudovat si za hranicemi trvalý domov, staví se vůči staré a nové vlasti jinak, nežli politická a ideová emigrace, která má zrak obrácený především k rodnému kraji".

Vývoj událostí po listopadu 1989 v Praze proměnil většinu českých exulantů - v emigranty. Více, než méně, proti jejich vnitřnímu přání.

Všechny uvedené písemnosti sborníku jsou naplněny obsírnými, mnohdy překvapujícími informacemi, které naznačují a dokazují, jaké pilné a talentované muže a ženy vyhnali komunisté - ve jménu třídní genocidy - do povětšinou macešské ciziny.

Musím se zmínit o stati Michala Příbáče Literární život v exilu 1948-1956. Na straně 37. píše: "*Příjemnějším co do počtu svazků nejvýznamnější exilovou edicí na počátku padesátých let byla Edice satiry, kterou v letech 1952-1954 řídil a financoval Stanislav Brzobohatý (v roce 1957 přijal jméno Stanislav Berton). Vydavatel patřil k mladší generaci exilové pravice a tůž politický postoj spojuje většinu autorů edice: také proto se předmětem satiry nestávají ani tak komunisté, jako spíše představitelé exilových politických stran a Rady svobodného Československa. Celkem se Brzobohatému podařilo vydat devět svazků, mezi nimi práce Roberta Vlacha, Jana Klánského, Františka X. Havlíčka (vl. jm. František Hešík) a také dvě antologie exilové satiry*".

Pokud jde o "řízení a financování" Edice satiry sehrál neméně důležitou roli dr. Robert Vlach, který vybíral autory a pomáhal s financemi. Vlach, o jehož dosud neoceněných zásluhách píše Příbáč na stranách 40-42, patřil mezi obětavé jedince, bez nichž si není možno představit literární činnost v zahraničí po únoru 1948. Vlach působil jako lektor slovanských literatur na švédské univerzitě v Lundu. Aby mohl přispívat na financování Edice satiry, literárního časopisu Sklizeň a vydavatelství Sklizeň svobodné tvorby, pracoval jako pomocný dělník na noční sítě - v pekárně! V jednom dopise si mi postěžoval, že nemohl najít ani dvě stě předplatitelů na tištěné knihy Sklizeň svobodné tvorby.

Mé údajné sympatie s exilovou pravíci vyvozuje dr. Příbáč z faktu, že jsem byl v r. 1948 předsedou Organizace svobodné české mládeže, která byla součástí Českého národního výboru v Londýně, jehož předsedou byl armádní generál Lev Prchala. Pravičáky z nás udělala komunistický propaganda. Prchala, který pocházel z chudé slezské rodiny, sympatizoval - jak mně řekl - se sociální demokracií. Před odjezdem do Anglie v říjnu 1947, ve skupině studentů Univerzity Karlovy, jsem nebyl činný v žádné politické straně..

Brali jsme si na mušku - jak se na satiriky patří - nejen komunisty, ale také bývalé činitele tzv. Národní fronty, kteří po únoru 1948 odešli do zahraničí.. Trvali jsme na tom, že tzv. Košický vládní program, zejména zákaz některých politických stran, byl protiústavní akt, tudíž všichni, kteří působili v jeho duchu, se dopustili hrubého přečinu proti demokracii. Stoupenci dr. Beneše, seskupení v Radě svobodného Československa, se sídlem v USA, trvali po mnoho let na zachování košického modelu. Nemohli jsme v tak zásadní věci udělat kompromis.

Další důvod k rozporům mezi různými exilovými skupinami byla otázka Slovenska. Stoupenci dr. Beneše trvali na fikci československého národa a celistvosti ČSR. Prchala podepsal již v r. 1943 v Londýně prohlášení, uznávající právo slovenského národa na sebeurčení v rámci střeoevropské federace. Za tento podpis - a žádný jiný výmysl pánů Huberta Ripky a dalších minulých a dnešních lžirozmetávačů! - byl v r. 1945 degradován.

Jan Kratochvíl, předseda správní rady **K 2001**, rozeslal nedávno dopis krajanským organizacím a činitelům s prosbou o zaslání jakýchkoliv písemných, obrazových, filmových či zvukových archivních dokumentů, zpravodajských zdrojů o konkrétních osobách nebo o politických stranách v exilu či tiskovinách, spolcích, sportovních organizacích nebo jakémkoliv odboji proti komunistickému režimu. **K 2001** již získala poměrně rozsáhlé archivy z bývalých uprchlických táborů v Německu, archiv legionářů z Kanady, archiv Českého slova a další soukromé archivy. Dosavadní obdivuhodná činnost a plány pracovní skupiny a spolupracovníků **K 2001** zasluhuje podporu všech českých a slovenských jedinců a spolků v zahraničí.

Jakýkoliv materiál prosím pošlete na adresu: **K 2001, Společnost pro kulturu a dialog, o. p. s., Dřevařská 19, 602 00 Brno, k pozornosti Jana Kratochvíla.**

Stanislav Berton, 21 Pandanus Avenue, Coolum Beach, Qld. 4573, Australia
Phone: 07-5446 2120 E-mail: sbertonapowerup.com.au

RECENZE ČESKÉ KNIHY:

Roman Cílek : **Holocaust.....když Bůh mlčel.**

Roman Cílek patří do kruhu autorů literatury faktů a proto ve svých knihách popisuje lidské osudy, tak jak se skutečně odehrávaly. Pro svoji poslední knihu si vybral osudy několika českých Židů, kteří se dostali do nacistických vyhlazovacích táborů a jako jedni z mála...přežili.

Děj knihy se odvíjí ve dvou rovinách. V jedné je to dokumentární líčení procesu s pobočníkem velitele SS - Heinricha Himmlera, obergruppenfuhrerem Karl Wolfem, kterému se podařilo vyhnout se trestu v době Norimberského procesu. Otevřel si svoji realitní kancelář a žil blahobytně v Mnichově. Tam byl v roce 1962 zatčen a jeho proces probíhal v roce 1964. Při soudním líčení vše zapíral, na nic si nemohl vzpomenout a s typickou nacistickou arogancí dokonce sdělil, že o vyhlazování Židů vůbec nevěděl, dozvěděl se o tom až po válce! Sice zabezpečoval vlaky pro transporty Židů z Varšavského ghetta do vyhlazovacího tábora v Treblince, ale o jejich účelu mu nebylo nic známo. Ano tak to bylo v SS, každý plnil oddaně rozkazy a nekladl si otázky o jejich účelu, ani ti nejvyšší velitelé.

Proto byla nesmírně důležitá svědectví těch, kteří přežili, byla jich jen hrstička, ale dokázali usvědčit nacistické bestie a potvrdit jejich přítomnost ve vyhlazovacích táborech. Tak byl usvědčen Franz Paul Stangl, který byl zatčen v brazilském Sao Paulu v roce 1967. Žil tam pod falešným jménem a pracoval jako úředník v tamější pobočce německého koncernu Volkswagen. Stangl byl za druhé světové války všemocným velitelem tábora v Treblince. Usvědčil ho Pražák, Ing. Richard Glazar, který ho poznal.

Pohlédněme do tváří lidí, jejichž denodenním posláním byla účast na hromadném zabíjení. Osvětimské esesácké dozorkyně.

Ing Glazar je jedním z hrdinů, jejichž osudy Roman Cílek popisuje v druhé rovině své knihy. Byl jedním z účastníků povstání v Treblince a jedním z těch 50, kterým se podařilo uprchnout. Byl jedním z těch „osmi set statečných“, kteří místo čekání na smrt se rozhodli raději zemřít dnes a povstat proti svým utlačovatelům, zničit tábor a možná zachránit statisíce dalších před smrtí v plynových komorách Treblinky. Letos v srpnu je tomu právě šedesát let, když 2. srpna 1943 jeden český Žid vyhodil do povětří skladiště dieselu – výfukový plyn používali nacisté v plynových komorách – sám při tom zahynul. Padesáti vězňům se podařil útek, než se SS-mani vzpamatovali po obrovské explozi. Mezi nimi byl i Richard Glazar. Namísto aby prchal co nejdále a byl pak dopaden, ukryl se podle receptu, který používali staří Slované při nájezdech Tatarů. Ukryl se se svým přítelem v rybníku, kde vyčkali několik dní a dýchali trubičkami až SS-mani, používající stopařské psy přestali pátrat. Pak s dávkou neuvěřitelné odvahy se rozhodli zajít na policejní stanici, kde se představili jako Češi, kteří byli přepadeni polskými partyzány. Místní policie je pak poslala jako mladé Čechy do Německa na nucené práce a tam přežili do konce války.

Říšské vedení SS rozhodlo zřídit vyhlazovací tábor v Treblince, v místě vzdáleném od větších osad a měst, u řeky Bugu na podzim 1941. V květnu 1942 začalo tisíc vězňů na pozemku o rozloze 13 a půl hektarů velkotovárnu na zabíjení. Už v červenci přijel první vlakový transport, v provozu byly tři plynové komory, později jich bylo 13. Co následovalo potom cituji z Cílkovy knihy :

800 000 lidí bylo v půldruhé tisícovce železničních vagonů dopraveno z Varšavy a Terezína do Treblinky v období od července 1942 do dne povstání 2. srpna 1943, tedy za jeden rok,

790 000 z nich zde brzy po přjezdu našlo smrt,

10 000 mužů – vesměs silných, mladých a zdravých – postupně vybrali z transportů pro zdejší otrocké práce,

9 200 z nich bylo vždy po uplynutí určitého období zabito a nahrazeno dalšími,

800 mužů se v jednotlivých pracovních komandech nacházelo v táboře dne 2. srpna 1943 a ti se tak stali účastníky povstání,

750 z nich buďto přímo při povstání padlo, anebo bylo během několika hodin či dnů dopadeno a bez sebemenších odkladů popraveno,

50 vzbouřencům se útek z Treblinky za vesměs až neuvěřitelných okolností podařil, přežili i zbytek války a usadili se potom v USA, Izraeli, Kanadě, Sovětském Svazu, Polsku, Belgii, Švédsku a v dalších zemích, Jediný z nich od osvobození až do svého posrpnového odchodu do švýcarského exilu žil v Československu : inženýr Richard Glazar.

Co zbývá k tomu dodat, snad jen to, že Richard Glazar přežil vše, v roce 1994 mu zemřela manželka a to nepřežil. Za několik měsíců statečný člověk, Richard Glazar, nepřežil svůj žal.

Uplynulo šedesát let a svět zapomíná smutné a tragické události z minulosti, mnozí lidé dokonce chtějí zapomenout, nechtějí se ani ponaučit. Dnes mnozí spíše vzpomínají na odsun Němců po skončení druhé světové války a někteří němečtí poslanci Evropského parlamentu dokonce hlasují proti přijetí České republiky do Evropské unie. Prý protože ti nenapravitelní Češi nechtějí zrušit ty presidentské dekrety, které ti poslanci nazývají jen Benešovými dekrety. Co bylo před tím nechtějí vědět a nezajímá je to. Mnozí, asi většina těch poslanců, se narodila až po válce, ti ostatní byli ještě malými dětmi a nikdo je nechce a ani nemůže vinit za to co se dělo za války. Totéž očekáváme teď od nich.

Proto je dobře, že vyšla v této době Cílkova kniha. Pokud budou mít čtenáři Věstníku zájem si knihu objednat zavolejte do redakce.

J.Zahrádka

.....

BENEŠOVY DEKRETY STÁLE NA POŘADU

Kdoví zdali by si byl prezident Beneš pomyslel, že jeho presidentské dekrety jimiž byl v roce 1945 vyvlastněn a zestátněn majetek československých Němců a Němci odsunuti, se stanou jednou opět předmětem sporů, a to po padesáti osmi letech. Dekrety nedávají spát vystěhovaným sudetským Němcům, kteří znovu a znovu přicházejí s požadavkem dekrety zrušit a postátněný majetek navrátit anebo vyplatit odškodnění. Neaktivnější jsou v tomto směru sudetští Němci kdysi odsunuti do Bavorska a do Rakouska. Čas od času se za tyto požadavky postaví i některý německý či rakouský poslanec a věc byla již několikrát předmětem mezivládních jednání.

Proponovaný vstup České republiky do Evropské unie zavalil další důvod koživení této nekalé německé kampaně proti Čechům. Protože celá řada německých a rakouských poslanců působících v evropském parlamentě hlasovala proti vstupu republiky do EU, anebo se hlasování zdržela, byl počet hlasů pro vstup republiky nižší než počet hlasů pro jiné nové kandidáty. Přesto se však těmto

poslancům nepodařilo vstupu republiky do EU zamezit. Nicméně zanechávají tyto negativní postoje našich sousedů jistý pocit roztrpčení na české straně, zejména také proto, že v Bavorsku - odkud se většina oněch negativních hlasů rekrutovala - jsou požadavky o zrušení „Benešových dekretů“ respektovány bavorskými poslanci mezi jejichž voliči je značný počet bývalých sudetských Němců. Před několika týdny prý i německý ministr zahraničí Joschka Fischer přiložil svoje polínko do tohoto doutnajícího ohniště a měl vyslovit sympatii k sudetským požadavkům.

Zarážející je i to, že nezanedbatelný počet lidí doma v republice nalézá k sudetským požadavkům sympatie. Zejména je řeč o tom, jak bylo Němcům ukrivděno, jak brutálně se při odsunu někteří Češi chovali a jak bychom se snad měli omlouvat za „krivdy“ na Němcích tehdy údajně páchané. Krajanská veřejnost v Austrálii ovšem nemůže a jistě si ani nepřeje radit v této věci našim doma, ale už také proto, že zde mezi námi je ještě slušná řádka těch kdo prožili „blaho“ německé okupace, měli bychom snad přece jen se svou trochou přijít do českého mlýna.

Především je nutno podtrhnout, že to nebyli Češi kdo rozpoutal strašnou světovou válku. Naši němečtí spoluobčané, sudetští Němci, v posledních svobodných československých volbách volili valnou většinou německou nacistickou stranu Konráda Henleina. Ta se jasně hlásila k Hitlerovu programu, československou demokracii odmítala a stala se nejsilnější stranou v předválečném československém parlamentě. Sudetští Němci razili heslo „Heim ins Reich“ - domů do Říše a slibovali si „Es kommt der Tag“ - náš den přijde. Britskému vyslanci Runcimanovi, který pár měsíců před Mnichovem sondoval půdu v Československu v pověření britské vlády, nepřestávali zdůrazňovat jak jsou utlačováni, jak úpi pod knutou československé vlády, a to i přesto, že měli svoji německou universitu, německou techniku, německé školy a měli volnost v používání němčiny ve styku s úřady. Henlein zorganizoval bojůvky v místech, kam pak dopravil Lorda Runcimana na důkaz svých tvrzení. Sudetští Němci radostně pak vítali Hitlerovu armádu při jejím záboru sudetského území. Sudetští Němci s vervou bojovali v německé armádě.

Za okupace působili sudetští Němci v Gestapu a jiných útvech německé moci v Protektorátě. Němci ukradli celou československou armádní výzbroj, odvěkli statisíce Čechů do vězení a táborů včetně táborů vyhlazovacích. Znásilnili celou zemi a způsobili nesmírné škody na životech lidí i jejich majetku. Zavřeli české vysoké školy. Denně ponižovali a pokořovali český národ a měli v plánu Čechy z jejich země vystěhovat. Toto všechno předcházelo Benešovým dekretům, teprve po všech těch na nich Němci spáchaných zločinech se Češi rozhodli Němce vystěhovat a jejich majetek zabavit. Za asistence a se svolením všech Spojenců. Kdyby se dalo číslo k číslu, ukázalo by se, že nikoli Češi Němcům, nýbrž Němci Čechům jsou stále ještě dlužníky. Pravda, v počátečních fázích odsunu docházelo k nepřístojnostem. Nicméně Češi nesrovnali se zemí žádnou německou obec, nepostříleli její mužské obyvatele nad čtrnáct let, neodvěkli německé ženy do koncentračních táborů a jejich děti neodvelkli pryč od rodičů. Němce nevystěhovali do Treblinky - pouze do jejich milované vlasti.

Toto všechno třeba brát v úvahu. Věrmě, že lidé doma si zachovají zdravý rozum. Oko za oko ? Oko za deset očí.

Redakce Věstníku

N e n e c h t e s i u j í t :

Tales of Common Insanity

Příběhy obyčejného šílenství

Scénické čtení divadelní hry Petra Zelenky, v angličtině, která získala ocenění kritiky Nejlepší hry roku 2001

Režie: Eva Sitta

Neděle 24. srpna, 15.00

Tap Gallery, 1. poschodí, 278 Palmer Street, Darlinghurst

Vstupné: \$ 7 sleva & 15

Rezervace vstupenek Minitheatre Ph: 9365 3371

PERLY A PERLIČKY (sokolské i nesokolské)

Jistí jazykové se dávají slyšet, že někteří z českých diplomatů slují tanečním umem, jehož úroveň se přibližuje umu našeho moravského krajana Freda Astaira blahé paměti. Vidět prý - pokračují oni jazykové- vidět prý manželský pár v konsulárním vydání na parketě kouzlit argentinské tango je požitkem zcela mimorádným. Titíž jazykové zhodnocují diplomatické róby a taneční výstroj našich zástupců a jejich chotí na AAA. Prozradit více prý nelze a my jsme ani nenaléhali...

Proslýchá se, že snad přece jen nedojde ku zkrácení SBS vysílání v češtině. To tedy kvitujme s uznáním. Tři nebo čtyři programy byly zrušeny, například irská a skotská gaelština, pár nových začleněno, ale čeština nedoznala změn. Snad je to i výsledkem přímluv českými spolky - kromě melbournského Sokola - podpořenými.

Nyní by asi bylo zapotřebí rozpoutat kampaň na zřízení australského velvyslanectví v Praze. Je to ostuda, že se Češi musí belhat buď do Vídně nebo do Varšavy za osobním vyřizováním česko-australských záležitostí. Nicméně se zdá, že Praha nestojí Canbere za to, aby v tomto městě, kam každoročně zavítává tisíce Australanů, a jež je hlavním městem státu s nímž Austrálie má velice živý obchodní styk bylo zřízeno australské velvyslanectví, nebo alespoň vyslanectví. Snad to má co činit s australskou neznalostí Evropy, s povšechnou zabeđeností a snad také s naší tendencí sedávat v koutě a být tak hodnými, že nás vůbec nikdo ani nezpozoruje. Snad bychom se měli do toho nějak pustit a začít obšlapáváním svých federálních poslanců, každý z nás individuálně, pokud možno v předvolebním čase a pokud možno už během příštích voleb. Nemyslíte, že je načase?

Potřeboval jsem jisté faxové číslo v republice a zavola jsem na directory assistance. Tady v Sydney. Australský operátor pak volal - poslouchal jsem ho - českou stranu a s úžasem slyším jak jí říká "dobrý den". Když skončil neodolal jsem a ptám se ho, jak to, vy umíte česky? Ne, neumím, ale vloni jsem byl v Čechách - a pak se začal rozplývat o krásách republiky. Tak prosím! Kdekdo ze Sydney už byl v Praze anebo zná někoho kdo tam už byl.

Chcete se učit česky? Zavolejte WEA - call Vlasta Trávníčková at 9264 2781 or on www.weasydney.nsw.edu.au and ask for information about course No.33LG204. "General introduction to Czech which includes solid grammar base and practical conversation skills. Tutor supplied materials." Takže neleňte a doporučte svým snoubencům, snoubenkám, přátelům, druhům a družkám, ba i manželkám, dětem i jiným spřízněným duším.

Lovec perel Bořek Šindler

**SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA
PRO PŮJČKY KNIH A VIDEOKAZET
VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 - 21 HODIN.
VOLEJTE BR. RAYE ČERNÉHO tel 02 9451 4886
nebo BR. PETRA ČERMÁKA tel 02 9981 4765**

Vážená sestro, vážený bratře,

PŘÍSPĚVKY na rok 2003 \$ 20.00

Dovolujeme si Vás zdvořile upozornit, že členské příspěvky jsou nyní splatné. Dle nových klubových Stanov členské příspěvky bylo nutno uhradit do konce ledna 2003!

M. Moravec, PO Box 19, CROYDON PARK, NSW 2133 Telefon 9744 1805. Šek prosím vystavte na Sokol Sydney.

Příspěvky	\$ 20. -
Dar na Věstník
Dar na údržbu Národního domu
Celkem	\$.....

**ZLATNICKÁ FIRMA—Sarabol Trading.
Suite 1001, 155 King St. Sydney 2000.**

TEL : 9232 7259 FAX : 9232 5437 Mob. 041 228 6387

E-mail m_wranik@hotmail.com

Dovážíme - Uyrábíme - Předěláváme - Ohodnocujeme.

Dovážíme:

Máme dovozní licenci z Evropy na nejkvalitnější stříbrné šperky v Austrálii pro Muže a Ženy.

Uyrábíme:

Ať potřebujete zásnubní prstýnek s briliantem, či ručně dělaný řetízek ze zlata, jakýkoliv váš navrhnutý šperk vyrobíme.

Předěláme:

Uaše staré šperky opravíme a předěláme podle vašeho přání. Ať máte na mysli laciný dáreček či potřebujete opravit-ohodnotit vaše klenoty, rádi vám odborně poradíme a posloužíme.

Naše firma má kvalifikované zlatníky a jsme členem:

JEWELLERY & ALLIED TRADES, VALUERS COUNCIL OF NSW.

Máme kvalifikační Diplomy In Gemmology, Diamond Grading Technology and Gemstone and Jewellery Valuation.

Stáňa & Michael Wraník.

**PŘÍŠTÍ NÁVŠTĚVU PRAHY UŽÍVEJTE V POHODLÍ
SOUKROMÉHO BYTU VE STŘEDU MĚSTA.**

**NOVÝ BYT K PRONÁJMU
PRAHA I. STARÉ MĚSTO KARLOVA UL. 32.
KRÁLOVSKÁ CESTA OD KARLOVA MOSTU.**

Byt 2+ K.K. Je kompletně zařízený.

LOŽNICE: dvojlůžko, lůžkovlny. **POKOJ:** sedací souprava, T.V.

KUCHYNĚ: lednice, pračka na nádobí, nadobí.

KOUPELNA: W.C. a pračka

PRONÁJEM: Týdně Kč. 7. 000

Měsíčně Kč. 20. 000

BLÍŽŠÍ INFORMACE AUSTRALIA :

John Walker Tel. (02) 9681 2100

Fax 02 9958 7560

E-mail walkerbi@ozemail.com.au

PRAHA :

Recoreal Tábořská Ul. 41.

140 00 Praha 4.

Tel. 420- 2 41407374 / 41400132

Fax 420- 2 41406191

FOUR SEASONS PHOTOGRAPHY

COMPLETE WEDDING COVERAGE
CORPORATE FUNCTIONS

0419 880085
02 9449 3586

PPA

Zveme Vás na nezapomenutelnou dovolenou

MAGNETIC ISLAND

Ostrov věčného léta, romantických zálivů, zlatých pláží a kokosových palm. Je osm km. od Townsviilu v severním Queenslandu. Má rozlohu 52 km² a je z větší části národním parkem. Ostrov má všechny služby města, obchody, 24 restaurací, 4 turistické rezorty, golfové a tenisové kurty, plachetnice, procházky panenskou přírodou. Je zde zábava pro dospělé i děti.

BEACHSIDE PALMS HOLIDAY UNITS

Jednolůžnicový byt-3 osoby-\$ 450 za týden
Dvoulůžnicový byt-5-7 osob-\$ 550 za týden
Byty jsou kompletně vybavené a mají výhled na pláž a moře. V palmové zahradě je vytápěný bazén. Veškeré informace Vám ochotně podá majitel **Frank Baychek (Bejček)** 7 Wilberforce Ave. ROSE BAY, N.S.W. 2029
Tel. (02) 9371 9164
e-mail baychek@bigpond.net.au
Web site: [http:// www.magnetic-island- qld.com](http://www.magnetic-island-qld.com)
Bydlíte-li v Queenslandu volejte nás

Freecall 1800 994 43

VĚSTNÍK

Sokol Sydney Ltd

If undelivered return to:

16 Grattan Cres

FRENCHS FOREST 2086

Print Post Approved

PP 239732/00003

SURFACE
MAIL

POSTAGE
PAID
AUSTRALIA

Jiri Gruntorad Libri prohibiti
Senovazne nam. 2.
110 00 PRAHA 1.
CZECH REPUBLIC